

1. Vol 437 DE LA BRITISH

-Turbulence...

Aquesta era la paraula. Turbulència. La va pronunciar el pilot en el seu contacte amb els passatgers i la vaig anar ratificant tot al llarg d'aquell dia i els que el van seguir. Per sort, no trigaren a comunicar-nos que pujaríem més amunt per tal d'evitar-les. I no puc dir que la decisió no fos encertada perquè l'avió va deixar a l'instant de saltar com un poltre salvatge.

Hauria estat perfecte si no se m'haguessin tapat les orelles i la sensació puntual d'ingravedesa no m'hagués fet venir basques. I ni les explicacions sobre l'orella, la pressió i el timpà, de la meva companya de seient, ni les atencions de l'hostessa tothora amatent portant-me tovallolletes fresques no van poder evitar que, per uns instant em quedés blanca com la cera.

Tot i així, m'alleugeria saber que tot plegat era degut a una causa física externa . Per uns instants havia tingut la sensació que les provocàvem l'Aleix i jo, aquelles turbulències.. Ell, tan bellugadís dins la meva ja prominent panxa. I jo, fent evident la seva presència amb aquella provocativa samarreta lila comprada per una lliura a Portobello, que se m'arrapava al cos com una segona pell.

De fet, provocativa no era l'adjectiu exacte. No crec que en amb aquell aspecte hagués excitat cap home. Més aviat era desafiant. En aquells incipients vuitanta, on les panxes eren encara negades sota amplositats vaporoses, jo desafiava l'estètica del moment. Fins i tot a Londres em miraven. Confesso que m'encantava. Que en aquell mar punk amb crestes de tots colors, algú es girés per mirar la panxa d'una embarassada, no deixava de ser un triomf, el triomf esclatant de la singularitat.

Ara volia "triomfar" a casa. Volia que tothom se n'adonés tan bon punt baixés de l'avió. Volia veure com se'ls transfigurava el rostre, un a un a tots els vianants. Ara m'adono que allò tenia un punt de malaltís...

-E...va...

El to amb què la meva germana va pronunciar el meu nom en dues batzegades tan bon punt va veure'm la panxa va ser com un regal dels déus. Vaig exagerar la meva salutació per desarmar-la encara més.

-Holaaaaa, Immaaaaa! Oita, si també ha vingut la Laia! Hola, Laia, bonica! M'he engreixat una mica, oi?

Ho reconec. Les meves paraules vorejaven la perversió. Però en tota perversió hi sempre un origen i un motiu i, jo, d'altra cosa no, però de motius en tenia un munt. La meva germana Imma es va posar instantàniament davant la seva filla, per amagar-li la visió de la dona perduda en qui -segons ella- m'havia convertit i de seguida va trobar la manera d'allunyar-la de mi.

-Perdona, Laia, ens pots deixar un moment a la tieta i a mi? Té, aquí tens el meu moneder... Vés a comprar-te una revista al quiosc i espera'ns allà... De seguida venim... Per fi érem cara a cara. Totes dues germanes. La Sra Immaculada Concepció Campdepedrós i Sargatal, vestida de cap a peus al Passeig de Gràcia davant el bombo desafiant de l'Eva C.. L'escena era d'una comicitat esperpèntica. Mentalment, em fregava les mans. Per fi, havia arribat el moment que jo havia estat esperant des que vaig decidir tornar. Més enrera encara, el moment que jo havia estat esperant des que vaig marxar a Londres, què dic: aquell moment l'havia esperat tota la vida!

-Em vols dir per què has tornat, Eva? Em vols dir per què no ens vas avisar que estaves embarassada? Em vols dir qui és el pare?

-Mira, Imma... t'ho diré en anglès, aviam si n'aprens d'una punyetera vegada. "No father, no problem!" Aquest fill és meu i prou. He decidit tenir-lo i que creixi al meu país... Entesos?

-M'estàs dient que no saps qui és el pare?

-T'estic dient que no n'heu de fer res. T'estic dient que viviu a l'edat de pedra a Voltadits. T'estic dient que som als anys vuitanta i que les dones ja decidim.

-No ho puc entendre, no ho puc entendre, no ho puc entendre! Totes les noies de bona família se'n van a avortar a Londres i tu tens els sants dallonses de tornar de Londres amb un bombo!

-Aviam si m'explico. Vull ser mare. Ho pots entendre això?

-I no podies esperar a casar-te com tothom en comptes de convertir-te en una perduda?

-Té nassos que siguis tu qui em diu això, Imma! Si el pare al cel sia no hagués utilitzat les seves influències i hagués "col.locat" l'Armand, ja ho veuríem en què t'hauries convertit tu...

-Per l'amor de Déu, no comparis! L'Armand i jo festejàvem... Ens hauríem acabat casant, igualment... T'avisó...si mai li dius res de tot això a la Laia...

-No pateixis... No te la mereixes una filla com la Laia...

La Laia era -és- preciosa. Rossa i espigada com el seu pare. Ni tan sols en caràcter s'assembla a la meva germana. Bé, quan vaig marxar a Londres ella tenia deu anys i ara estava a punt de fer-ne tretze, i en el moment de la meva arribada desconeixia si el ball d'hormones de l'adolescència -estrògens per donar i per vendre!- podia haver transformat el seu caràcter. Si l'hauria allunyat de mi i l'hauria apropada a la seva mare. De fet, la primera mirada que em va llançar tot just veure'm, aquella mena de carambola "ulls-pits-panxa-ulls" acabada amb un somriure va desfer tots els meus temors d'una manotada: estava encantada de tenir un cosinet/eta en camí! S'havia encaminat a comprar la revista al quisosc, a contracor, sabent, però, que quan la seva mare es posava pesada era el millor que es podia fer.

-Resumint, Eva: que has decidit fotre'ns la vida enlaire a tota la família! És molt el teu estil. Ara fa un any ens vas deixar penjats a tots per anar-te'n a Londres i quan ja ens havíem organitzat sense tu, tornes per fer-nos caure la cara de vergonya! Doncs, saps què et dic: que al poble no hi pots anar amb aquest bombo. O sigui que o te'n tornes a Londres i te'n desfàs o busques el pare de la criatura i t'hi cases, però jo al mas no t'hi porto!

-No pateixis: hi aniré jo soleta! Llogaré un taxi. No et necessito per a res.

Quan vaig dir que hi aniria de tota manera, li van venir basques. Va buscar un banc i s'hi va asseure. Va treure un mocador de la bossa de mà que duia i es va començar a eixugar la suor que en pocs instants havia deixat el seu front boterut tot esquitxat de gotetes. Tot que no li corresponia per edat, era eidentia la seva baixada hormonal. Vaig quedar-me callada uns moments, per no alterar-la més. Tothom ens mirava...Quan va reprendre l'alè el seu to de veu ja era tot un altre.

-Calmem-nos, calmem-nos. No sé si preferiria punxar-me insulina, com la mare. Tinc els estrògens sota mínims. De vegades, t'ho juro que... Si us plau, Eva, deixa'm que li ho

digui jo abans a la mare. Queda't uns dies a Barcelona. Et pago l'hotel. És l'única cosa que et demano...

Hi vaig accedir. Malgrat l'odi acumulat al llarg dels anys, el seu abatiment i aquell to de submissió em van arribar a l'ànima.

2. INSTAL·LADA A BARCELONA

L'hotelet no estava malament. Només m'hi vaig quedar un dia, però. Tan bon punt vaig entrar a l'habitació, vaig col·locar la maleta damunt del llit, i un cop treta la roba que m'anava a posar, vaig dirigir-me cap a la dutxa. De sobte, em va venir por. No era una mica arriscat dutxar-me sola en el meu estat? Vaig córrer a agafar el telèfon.

-Vero... Hola, bonica! Sí, ja sóc a Barcelona...en un hotel...Sí, noia...per uns dies només, però em fa por dutxar-me sola... Véns? Sí? Gràcies...

Mentre esperava que arribés vaig mirar-me el cos al mirall. El vaig trobar passador, llevat dels pits. L'aspecte adolescent dels mugrons del qual sempre m'havia enorgullit - una aurèola petita i rosada- s'havia enfosquit lleugerament i ara ocupava una àrea molt ampla. Me'ls vaig mirar uns instants, contrariada, però de seguida van trucar a la porta i em vaig enfilat el barnús.

-Ai, Véro, que t'he espatllat el dia...

-I ara, me l'has arreglat! No tenia cap pla... El meu fill és a casa d'uns amics...

Amb ella no calien preàmbuls. Tan bon punt vam haver-nos fet un parell de petons, em vaig deslligar el barnús per ensenyar-li el motiu del meu neguit.

-Véro...mira com m'han quedat els meus pits! Si semblen els de ma mare...

-Eva, *mon chou!* Per això no et preocupis. A mi també em va passar i després, mira, zas! Tot és qüestió de cuidar-se...

Tenia raó, la Véro. Si d'alguna cosa em puc enorgullir encara ara és d'haver mantingut el meu cos dels trenta. De vegades em sembla impossible... Després de l'embaràs, vaig recuperar de seguida la figura. Això sí: vaig seguir fil per randa els consells dels professionals que em van atendre.

-Com t'he trobat a faltar aquests mesos, nena... Saps una cosa, Eva? Encara no he acabat d'entendre com et va agafar de cop la dèria de quedar-te embarassada precisament a Londres...

-Mira, em va agafar por. Ja saps que a mi m'encanten les criatures i que tot i que sempre he volgut fer la meva vida, per res del món hauria volgut perdre'm aquesta experiència. Quan vaig saber que la meva germana amb 35 anys li havia arribat la menopausa em van venir tots els mals. Ens portem només 5 anys, saps?

-Als 35? Deu Meu, que terrible, no? Com pot ser això?

-Curiosament es va haver de casar a córrer-cuita perquè estava embarassada. Va perdre el fill -si vols que t'ho digui va ser una cosa molt estranya- i després va trigar bastants anys a arribar la Laia. Ara volien anar pel nen i ja ho veus... Comprèns, ara que m'agafessin totes les presses per ser mare? A Londres em vaig fer un fart de comprar tots els llibres que em van caure a les mans sobre hormones, embaràs... Ens falta tanta informació...bé, vosaltres a França encara, però aquí, nena no ens han explicat res!

Tenim un cos, però ningú no ens facilita un manual d'ús... Té, aquest llibre està molt bé, si el vols anar fullejant mentre em dutxo...

Als anys 80, la divulgació científica a Catalunya anava amb compta-gotes. Per això la Véro es va agafar aquell meu llibre amb tant d'interès, va entrar al bany i de darrera de la cortina de la dutxa estant, em comentava el que llegia:

-Això que el cicle menstrual dura 28 dies encara hi arribo, eh! Ei nena, sabies que en el moment de néixer tenim 400.000 òvuls capaços de ser fecundats? T'imagines tenir 400.000 fills?

-Ui, Véro, llegeix, llegeix que és més complicat això de les fases del cicle menstrual. Si no em recordo malament la primera és la fase fol·licular que consisteix en la maduració d'un d'aquests òvuls per a formar el fol·lí...

-Bé, primer és la menstruació! En aquest gràfic és veu molt bé. "*The menstrual cycle*" i més avall diu que el fol·licle és l'òvul protegit per un grapat de cèl·lules. Mira què diu: té gràcia! Que com que l'òvul és tan important cal que s'envolti de guardaespalles per evitar que li facin mal. Triga de 8 a 10 dies a madurar. I només madura un sol fol·licle, el dominant, que els altres acaben morint. La vida sempre és així, tu: o domines o t'eliminen... La llei del més fort...

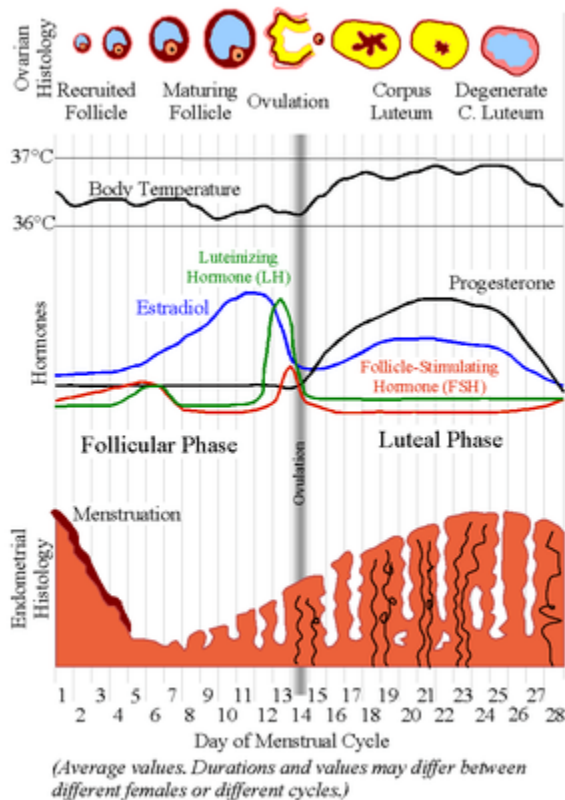
-Va, no facis política, que estem parlant de biologia... Al final d'aquesta fase es produeix l'ovulació, oi? Que representa que és quan ens quedem embarassades...

-Sí... Dura 36 hores.... Només? Sembla mentida que neixin tants nens si representa que només tenim una mica més d'un dia al mes per a fer-los!

-No, dona, torna-t'ho a llegir...

-I finalment la fase luteïnica, que dura 10-15 dies. En aquesta fase les cèl.lules fol.liculars residuals augmenten de mida i formen el cos luti al cap d'un 8 dies de l'ovulació. Si l'òvul no es fecundat, al cap de 10 a 14 dies el cos luti degenera i té lloc la menstruació.

En el dibuixet aquest es veu molt clar...<http://evac.edublogs.org/files/2009/05/300px-menstrualcycle2.png>; **Error! Marcador no**



definido.

- Mira, aquí hi ha un quiz un test d'aquest, vols que el fem?

Ens vàrem entretenir una estona a fer-lo. Va ser divertit per posar a prova els nostres coneixements no tan sols de ginecologia pràctica sinó d'anglès

-Bé...sí...Per cert...T'ha trucat el "Blublublu"?

Sense saber qui era, al pare del meu fill, la Vero l'anomenava "Blublublu". De vegades deia que era un eufemisme per no dir-li coses més gruixudes, una manera discreta de dir que era "un bluf", un engany... Jo també l'havia acabat anomenant així. M'havia

d'acostumar a no pronunciar el seu nom per evitar que no se m'escapés en el moment pitjor.

-No. Quan li vaig dir que tornava a casa va posar el crit al cel. Em va repetir un cop més que el millor era que avortés...

-Aquest tio és imbècil o què? . Que no sap que ja no pots avortar?

-No ho té gens fàcil Véro...

-Eva....de vegades...Tan intel·ligent que ets...tan lliure que vols ser...Per què punyetes necessites un imbècil? "una dona sense un home és com un peix..."

-"Sense bicicleta" sí, ja ho sé, però jo l'es-ti-mo! Et penses que hauria volgut tenir un fill seu si no l'estimes? Volia ser mare abans dels 30, és cert, però m'hauria fet la inseminació artificial a Londres. Hi ha dones que ho fan...

-Potser és el que havies d'haver fet... Potser li havies d'haver dit que el fill no era seu... Que t'havies fet la inseminació artificial a Londres...

-Em va fer por, era una tècnica massa nova... Però... m'acabes de donar una idea... És el que acabaré dient als de casa. I quan es faci gran el meu petitó li diré el mateix. Que volia ser mare i que ja anava a fer els trenta... És el millor per a tots...

Recordo aquella primera dutxa en aquell hotelet de Barcelona, com un acte de purificació. Vaig parlar a l'Aleix -el meu petitó- com feia des que sabia estava embarassada, però aquell dia em van començar a rajar les llàgrimes, imparables....

Em vaig acaronar la panxa una i altra vegada com si ja el tingués als meus braços. De sobte, el nom de l'àvia em va venir al cap, com un salm. L'aigua em plovia al damunt i era com un ruixat d'estiu que s'enduu tota la pols i fa que les olors t'esclatin altre cop als narius. Les llàgrimes es confonien amb les gotes d'aigua i em netejaven l'ànima.

Aquella sensació em va ajudar a situar-me i a prendre possessió de la meva vida altre cop. En aquells instants vaig decidir que abans d'anar a veure els pares aniria a veure l'àvia. Per ella m'enfaixaria de manera que no se'm veiés la panxa. A ella li confiaria el meu secret amb tota la delicadesa que pogués.

3. MAI!

-Mai!

- Això, Senyora Campdepedrós, és el que m'ha dit ella, només ho volia confirmar...

En tota altra situació m'hauria posat a riure a grans riallades. L'àvia, fumar? Com hi ha món, quina pregunta! El terrible era que allò m'ho demanés la cardiòloga de l'hospital on l'havien duta d'urgències feia tres dies, sense que cap membre de la meva família me n'hagués dit res.

- La seva àvia està fora de perill, momentàniament, no s'amoïni, però cal prendre una decisió i ella m'ha dit que vostè era la més "enllustrada" de la família. Hahaha! M'ha fet gràcia quan m'ho ha dit. I després, perquè jo no em pensés que ella era una pobra analfabeta, m'ha aclarit, que vostè era l'única que tenia el seny i els estudis per a prendre aquella decisió. Que vostè vivia a Londres i que si us plau la busqués... Tot i que en aquell moment no em venia gens de gust, em vaig veure obligada a explicar a la doctora per què havia tornat a Barcelona.

-Vull que neixi aquí, però la meva mare m'ha prohibit que ho digui a ningú de a família. S'avergonyeixen de mi perquè estic soltera...

-Jo no m'he de ficar en assumptes familiars, però la seva àvia és la meva pacient... I la voluntat dels meus pacients és sagrada per a mi...

De res no valgué que jo li digués que de medicina no en sabia un borrall, que l'àvia Laieta em sobrevalorava, que jo només havia fet estudis de llengües i que no em sentia preparada per a prendre cap decisió sobre la salut de ningú.

-Però ella l'ha triada a vostè i confio que no li sabrà greu perdre una mica de temps escoltant-me...

Va semblar que les meves explicacions havien molestat a la doctora. Com si jo em volgués desentendre de la salut de la meva àvia rere una pretesa mancança de la formació adequada. Res més lluny de la meva intenció.

-I tant que sí... Tot el temps que calgui. Només volia que sabés que l'àvia m'estima molt i m'ha posat qualitats que jo no tinc...

-Bé...Li ho explico...Ha de saber que la seva àvia té l'aorta obstruïda.... Vostè m'ha confirmat que no ha fumat mai, per tant és degut a haver estat fumadora passiva durant molts anys...

-I què s'hi pot fer?

-Aquesta és la qüestió. Podem medicar-la, però tindrà una vida força limitada i tampoc no podem garantir que no sobrevingui un colapso... Ara hi ha una tècnica que s'està fent amb força èxit que és el by-pass... Però a la seva edat, qualsevol operació té un risc afegit. Per això ella vol que sigui vostè qui prengui la decisió de fer-se la operació o no.

La doctora Molins, una dona massissa entrada ja la cinquantena, em va donar tota mena d'explicacions. Em començà mostrant l'estenosi -"l'estretor patològica de l'aorta" segons m'aclarí-, visible en les radiografies i detectada en l'electrocardiograma que se li va fer en arribar a l'hospital. Després, en un full que tenia al davant, em va fer un petit croquis del que era un by-pass. Em va semblar que era una manera de desviar la circulació de la sa per evitar l'embús. De sobte... es va parar un moment i em va preguntar:

-Escolti'm, ja que vostè enten bé l'anglès...té un moment? Ara torno...

-I tant!

I aquells instants que em va deixar sola al seu despatx em semblaren eterns. Per distreure'm, em vaig entretenir a mirar tots els títols que penjaven de les parets del seu despatx. La majoria eren en anglès i traçaven segurament el seu recorregut vital des de Londres el 75, fins al Mount Sinai Hospital de Nova York, l'any 1980. Acabava tot just de llegir les tècniques i les especialitats que havia adquirit en aquest darrer centre quan entrà la doctora acompanyada d'un home gran alt com un Sant Pau amb una barba blanca com la neu que m'oferí la mà perquè l'encaixés.

-I'm doctor Barnils. Nice to meet you! He,he,he! És tot el que sé dir en anglès!

-He,he,he! Encantada, doctor

El doctor Barnils em va explicar que feia dos anys que la doctora li havia fet un bypass, quan ja tenia 70 anys fets, un més que la meva àvia. Que ell ja estava jubilat, però que ajudava la doctora a atendre les famílies d'alguns pacients. Que justament tenien un video de divulgació mèdica en anglès i que els semblava que m'ajudaria a entendre com funcionava aquella tècnica quirúrgica tan nova.

-Vostè serà una de les primeres familiars de pacients a veure'l. Ens dirà si l'entén i si pot ser útil traduir-lo per mostrar-la a familiars d'altres pacients...Si em vol acompanyar...

Vaig seguir-lo a una saleta contigua on tenien un aparell de televisió i tot de cadires d'escola arreglades. Em vaig asseure ben endavant. No em volia perdre cap detall d'aquell vídeo. Encara em recordo de cada paraula com si fos ara: "Animations. 32. Bypass surgery. A la pregunta "*Do you have any speakers?*" Calia contestar "no" per poder veure el text en anglès al mateix temps i que fos més fàcil d'entendre'n el contingut, ja de per si prou difícil. Com que em van deixar sola una bona estona, vaig tenir temps de veure'l tres cops i copiar-me'n tot el contingut per poder-m'ho mirar a casa tranquil.lament amb el diccionari al costat.

El doctor Barnils encara va trigar una mica a tornar i quan ho va fer, començà per encendre el llum, mirar-me amb un ampli somriure i en acabat preguntar-me:

-Què li ha semblat?

-Bé...sembla molt fàcil vist aquí... Però la realitat...

-Miri, jo no conec la seva àvia més que el que he vist aquests tres dies aquí a l'hospital. Però pensí que si jo estic ara aquí, tan actiu, és gràcies a aquesta operació i a la doctora Molins...

Vaig respondre al seu entusiasme amb un somrís i, tímidament, vaig demanar per veure la meva àvia, si no hi havia cap impediment mèdic.

-I tant! No sap la il.lusió que li farà!

El doctor Barnils va entrar a l'habitació abans que jo i em va demanar amb la mirada que m'esperés fins que ell li hagués explicat a la meva àvia que jo era allà. Després d'uns minuts em va dir que ja podia passar.

- Què li sembla qui li he portat avui, senyora Laieta? Està contenta?

- Molt! , ara que m'ha vingut a veure la meva panotxeta tot anirà bé! Ella viu a Londres, ja li ho vaig dir, oi?

-Sí, sí, sí...Bé, les deixo soles... Ja em trucarà Sra Sargatal...

-Sí, sí, gràcies!

-Àvia, bonica, com estàs?

L'àvia em va rebre amb el seu millor somriure i me l'hi vaig abraçar com quan era petita i em refugiava en els seus braços quan havia fet una malifeta. Jo era la seva néta preferida. Quan la vaig conèixer ja tenia tot el cap gris, força esclarissat pobreta, però era pigada i en el to rosat de la pell es veia ben bé que havia estat tan pèl-roja com jo.

-T'he de dir una cosa, àvia...Potser he fet una bogeria... Estic... em...barassada...

-Déu del Cel! Però, Eva, que no prenies aquestes pastilles que hi ha ara?

Pobra àvia... A desgrat de la situació difícil en què es trobava vaig riure per dins. Que fos ella qui m'hagués de recordar que hi havia unes pastilles que donaven llibertat a les dones de tenir relacions sexuals sense patir-ne les conseqüències!

-És que...àvia. Jo volia tenir un fill. A més, estic enamorada del pare del meu fill, però és un home casat...

-Això, rai, nena, que ara ja hi ha el divorci...

-És molt més complicat, àvia...

Ens vam abraçar. Em va dir que fes el que cregués que havia de fer. Que no escoltés gaire ningú.

-Ja saps com són, la teva mare i la teva germana...No és que siguin dolentes, dolentes, però és que... Bé, ja les coneixes...Si hagués tingut a la teva mare a la clínica com fan ara, em pensaria que me l'havien canviada. Però la vaig tenir al mas i, de fet, és "pastada" a la mare de l'avi. Pobra dona Déu l'hagi perdonada... Sort que ell no se li assemblava gens de caràcter... Tu i jo som "panotxes", t'ho he dit sempre! I si no trobes un home sencer com el blat de moro, com vaig tenir la sort de trobar jo... malament rai! Però recoi, ara n'hi hauria d'haver més d'homes així! El teu avi sí que és "peça" única, però ara amb tants "adelantus"...

Els "adelantus", a l'àvia la portaven de cap. Tot i viure en aquell cul de sac del Pirineu, estri que sortia al mercat estri que es feia portar. Al poble li havien tret malnoms per aquest fet. Només li ho "perdonaven" perquè era tan remeiera. Això feia que no la deixessin de banda i que fos tan estimada per tothom. I fou aquesta reflexió, més enllà del vídeo que vaig veure, més enllà de la lectura detinguda de tot el material que la doctora Molins em va deixar, el que em va ajudar a prendre la decisió.

Aquell dia, però, abans de marxar, em va mirar amb els seus ulls de ratolí entremaliat com si amb aquella mirada em confiés la decisió més important de la seva vida i em va dir una de les frases més boniques que m'hagin dit mai:

-Panotxeta, reina, quins cabells més bonics que tens, tan rinxolats, tan lluents...Aquest home no sap què es perd!

4. LA VISITA DE LA MARE

Sabia que d'un moment a l'altre la meva mare, la Maria Immaculada Sargatal i Collcuspina, trucaria al timbre. Sabia exactament què em diria i, tot i sabent-ho, la temia més que una pedragada aquella conversa. Com deia la Véro, veure-la semblava que instintivament cridava tots els racons del meu cos, "totes les meves cèl.lules a la revolució". I jo m'imaginava les neurones del meu cervell, els hepatocits del fetge, les cèl.lules de l'epidermis, els glòbuls blancs, els vermells i les plaquetes, fent barricada, alertats perquè em venia a visitar la meva mare.

És clar que a la Véro, això de les revolucions li encantava. Havia estat molt influïda per la Francine, la seva germana gran, que estudiava a París el maig del 68 i de qui es deia que havia estat la "petite amie" de Dany, le Rouge. Tot aquell *halo* potenciava l'admiració de la Véro envers la seva germana i tot el que pogués titllar de revolucionari. Hauria estat cruel recordar-li en algun moment que el verb *to rouge*, en anglès era fer ús d'un instrument tan capitalista, tan masculista com el *lipstick*. Fos com fos, només pensar en la presència de la meva mare, em feia mala sang, per dir-ho ras i curt. I aquell era precisament l'estat en el qual em trobava aquella tarda de dissabte. La meva mare havia baixat a veure'm a Barcelona, a casa de la Véro on m'estava complint amb la promesa que havia fet a la meva germana de no pujar a Voltadits fins que no hagués parlat amb ella. La Véro em va demanar si volia que es quedés a fer-me companyia o si m'estimava més iniciar "la revolució en solitari". Vaig preferir que el daltabaix tingués lloc en privat i ella se'n va anar al cinema amb el seu fill.

-Si et trobes malament ja saps que pots trucar la Mari del 5è 2ª, eh? Ja l'he posada al corrent i diu que serà a casa tota la tarda...

-Véro, que estic bé, que no n'hi ha per tant....

-D'acord, però així em quedo més tranquil.la...

Entretant, em vaig entretenir a utilitzar un qüestionari per calcular el meu risc de patir del cor, que em vaig trobar a la sala d'espera de la consulta de la cardiòloga. El meu respecte i la meva confiança cap a ella eren tan grans que estava pensant demanar-li parer per triar ginecòleg. Estava entretinguda contestant amb precisió les preguntes, quan trucaren al timbre.

La meva mare va creuar el llindar de la porta seca i tibada com un espàrrec. Es va dignar a parar la galta perquè li fes un petó i, sense que li hagués convidada, va deixar la jaqueta fúcsia que duia al respall de la butaca i es va asseure a la punta per no rebregar-se la faldilla plisada que duia.

-Fas bona cara, nena...

Estranyament, les seves paraules em van sonar a retret. Per què havia de fer mala cara? No estava pas malalta... O és que se suposava que havia d'estar afligida, avergonyida, compungida?

Després de preguntar-me com em trobava de seguida va anar al gra. Sabia que intentaria moderar-se, però que finalment no podria evitar despreciar-me un cop més fent-me sentir l'ovella negra, un destorb en una família de qui mai no s'havia pogut dir res de dolent fins la meva arribada al món.

-Treu-t'ho del cap. A Voltadits, embarassada no hi pots pujar. Què dirien?

El to era no era fred, era glacial. Cap esclatxa per on objectar, per on pactar. Tot estava dat i beneït, decidit fins a l'últim detall.

- No facis aquesta cara...Ja t'ho podies imaginar...

Ingènuament, vaig intentar jugar amb l'amenaça i vaig respondre que si no em deixaven pujar a Voltadits embarassada, que no esperessin veure'm mai més ni a mi ni al meu fill. Santa innocència! Els estava posant en safata allò que més desitjaven: no tornar-me a veure mai més.

-Si és el que vols...

Em vaig adonar de seguida del meu error i vaig afluir, dient que no, que en realitat no volia perdre contacte amb ells, que eren la meva família... La meva família...quina ironia!

-Veig que comences a posar seny...Si fas el que et diem, de diners no te'n faltaran. Ara el negoci va bé...T'ingressarem un tant cada mes. N'hem parlat ja tota la família i fins i tot l'Armand, que no és de la nostra sang, està d'acord que se't passi una mesada mentre estiguis embarassada...

Deu Méu! On era l'orgull amb el que jo havia baixat de l'avió uns dies abans? On era la samarreta lila arrapada? On era la salutació desafiant amb la que cridava als quatre vents, a tota la família que no els necessitava per a res?

I que bons tots plegats...fins i tot l'Armand, que no era "de la nostra sang"... Els hauria engegat a dida a tots, però desgraciadament no estava en disposició de prescindir del seu ajut econòmic. El que no havien aconseguit en 30 anys ho aconseguien ara: pel meu fill, em deixaria comprar.

Tanmateix, per suportar aquella humiliació vaig aferrar-me un cop més a la possibilitat d'una revenja futura. El proverbi xinès es compliria. Només havia d'asseure'm i esperar per "veure passar el taüt del meu enemic per davant de casa". Malhauradament, l'"enemic", els enemics, eren tots de la sang del meu fill. I ni alimentat per l'odi que aleshores sentia, no podia haver imaginat mai que un dia la vida d'un d'ells estaria a les meves mans.

-Té, agafa aquesta targeta. La teva germana s'ha informat. És el millor ginecòleg de Barcelona. El que va portar l'Eva al món. Pels seus honoraris no t'has d'amoïnar... Aquesta és l'adreça de la seva consulta privada.

Fins i tot havien decidit on havia de tenir el meu fill. Vaig callar. Tot el que digués de més podia actuar en contra meva, a desdir-me'n sempre hi seria a temps. En parlaria amb la Véronique. A la meva mare li vaig donar les gràcies, li vaig fer el petó de rigor a la galta, i ens vam acomiadar. De la porta estant, abans de veure desaparèixer la seva silueta eixuta per l'ull de l'escala, va tenir el detall de clavar-me la darrera pulla.

-Alimenta't bé i no facis bestieses, que ja n'has fetes prou fins ara... Per cert, ja hi has pensat en el risc que corres amb el teu problema de tiroïdes?

5. COM UNA LLOSA

El meu problema de tiroïdes... Recordo el dia que me'l van diagnosticar com si fos avui. Era el darrer curs a l'institut. Vam anar al metge amb la meva mare i les seves paraules em van caure al damunt com una llosa de marbre.

-Aquesta nena té hipotiroïdisme per goll endèmic

Insconscientment, vaig recórrer als meus arxius mentals per mirar d'entendre-ho. Sabia que volia dir "hipo": això ens ho havia explicat el Marcel, el profe de biologia, el dia que la Maria va caure rodona a classe i van haver de venir a buscar-la.

-La Maria ja està bé, no us amoïneu. És hipotensa, "hipo" és un prefix grec que vol dir "per sota". És a dir que té la pressió sanguínia, per sota del que es considera "normal" i quan comença la calor és fàcil que es deshidrati, li baixi encara una mica més i que es desmaiï...

Si jo tenia "hipotiroïdisme" quedava clar que en "tiroïdisme" estava també per sota del normal. Que el goll era aquell bony del coll ja m'ho havia dit l'àvia. El que em va sonar com una terrible maledicció va ser la paraula "endèmic" Sempre que l'havia sentida a la tele era referida a un mal impossible d'erradicar... Estava aterrada!

- Em moriré?

El doctor Matamoros em va llançar una mirada condescendent i em va respondre amb la seva habitual ironia càustica:

-Sí, maca, com tothom, quan sigui l'hora, però no pas d'això...

- M'hauran d'operar? I el bony del coll el tindrè tota la vida?

- Si deixes de fer-me preguntes li podré explicar a la teva mare el que heu de fer.

Infermera, acompanyi-la fora, si us plau...

Em van fer fora de la consulta com si fos una nena petita davant de qui no es podien dir certes coses. M'hi vaig rebel·lar llançant-los una mirada furibunda i replicant des de la porta.

-Tinc divuit anys. Això és inadmissible! El Marcel diu que als països civilitzats a 18 anys ja s'és major d'edat...

La meva mare es va encarregar de respondre'm com qui afirma la seva autoritat davant d'un superior.

-Evaaaa... Espera't a fora et dic! Els metges ja saben el què fan...

Potser sí que sabien el que es feien. Allunyar-me de Voltadits per prescripció mèdica era justament el que necessitava. Finalment algú s'havia adonat que al poble, jo, m'hi ofegava. M'hi sentia com dins d'aquells vestits que l'àvia guardava de la seva mare a les golfes, aquells que tenien uns encorsetats que, de tant prémer per definir una cintura d'abella, provocaven desmais a qui els portava. Per a mi, Voltadits era talment un d'aquells vestits.

Tanmateix no vaig saber per què m'enviaven precisament a Tarragona. Fins i tot em va passar pel cap que se'm traguessin de sobre perquè els fes vergonya el bony que m'havia sortit al coll. No vaig sortir de dubtes fins el dia que vaig agafar prou valor com per abordar el Marcel sortint de classe.

-T'han enviat a Tarragona, com et podien haver enviat a qualsevol altre lloc de la costa, on l'aire del mar t'aporti el iode que et manca.

Llavors va començar amb la seva més explicació més acadèmica:

-La tiroides és una glàndula que es troba aquí- va dir, mentre assenyalava amb el dit el bony que tenia al coll.

-I què fan les glàndules? - li vaig preguntar.

-Les glàndules s'encarreguen de fabricar les hormones, que són els missatgers químics del nostre cos.

La Maria, que estava fent el ronse al final de la classe es va començar d'apropar paulatinament fins posar-se ben bé a costat meu. Això que a la classe hi hagués algú altre que fos "hipo" d'alguna cosa com ella la feia sentir més acompanyada. Per una vegada, vam estar d'acord i la nostra cara d'interrogació va fer veure ràpidament al Marcel que d'allò que ens explicava no era prou entenedor. Per això va canviar el llenguatge de l'explicació:

-Aviam... si ens volem comunicar amb persones que es troben lluny ho podem fer de maneres diverses: truquem per telèfon, escrivim una carta, publiquem un anunci al diari... D'aquesta manera, segons el mitjà de difusió, la comunicació arriba exclusivament a una persona, a una família o una zona geogràfica més o menys àmplia.

Així vaig aprendre que les glàndules són les zones del cos encarregades de fer de telefonistes, de bústia de correus, de rotatives dels diaris o d'emissores de ràdio o de televisió. I que les hormones són els missatgers, les substàncies químiques que porten la informació.

Per deformació professional, tot i que estàvem fora de classe i que aquella lliçó no formava part del temari, l'home va anar cap al caixonet del guix. En alçar l'esborrador va exclamar estranyament complagut:

-No hi ha guix! Ho veieu? No us puc fer arribar el missatge... Això és el que passa amb la tiroides quan no té iode. Perquè...no us ho he dit encara, però la glàndula tiroides, segrega, perdó... "envia" principalment dues hormones, "dos missatgers": la T₃ i la T₄. No us dic els noms científics complets per no atabalar-vos...

-Va, sí...-vam exclamar totes dues a l'uníson com si ens amagués els noms dels dos rockers del moment.

-No, ho sento, no puc, no puc escriure'ls, recordeu que no tinc "iode" ... -va fer alçant de nou l'esborrador per fer-nos veure que no hi havia guix.

-Doncs anem-ne a buscar...-proposà la Maria

-És exactament el que ha prescrit el metge a l'Eva: que "vagi a buscar iode" ...

Com que parlaven de mi, vaig respondre instàntaniament:

-Doncs...el guix sí que el sabia anar a buscar, però el iode...

En aquell precís moment, entrà la Montse, la coodinadora, a dir-li al Marcel que s'havia postposat la reunió fins a les quatre. Nosaltres dues no vam poder evitar aplaudir-la i la dona seguint-nos la veta, comentà.

-Noi quin èxit, Marcel. Ja em diràs com t'ho fas...

La veritat és que la Montse, no li tenia res a envejar al Marcel. Ella havia estat la introductora de l'anglès a l'escola i fins i tot les mosques s'aturaven a escoltar-la. A ella li dec l'haver tret coratge per anar buscant feines i poder-me pagar la carrera de filologia anglesa.

-Ei...Montse, Montse, Montse....No te'n vagis....Tens "iode", vull dir, guix?-preguntà el Marcel tot cofoi.

La Montse amb un somriure d'orella a orella, es tragué de la butxaca dos bocinets de guix que a penes si feien un centímetre. (Era una *ecologista avant-la-lettre*....)Tot mirant-se el Marcel de reüll, va tenir la sornegueria de preguntar:

-Quin vols?

-El que et faci més ràbia....va, el petit..no voldria abusar...

A partir d'aquell moment ja vam tenir el Marcel a la seva salsa.

Il.lustració de la T3 i la T4

-Vejam...El iode, es pot obtenir de l'alimentació o de respirar-lo si està dissolt en l'aire de l'ambient. L'aigua del mar conté una gran quantitat de iode, i per això el goll endèmic - que simplement vol dir d'un territori determinat- no es dona en ambients prop de la costa...

-I quin missatge porten aquestes hormones?

-La T₃ i la T₄ circulen per la sang i produeixen en diversos teixits, efectes semblants a encendre una foguera per escalfar-nos. Es consumeix més oxígen, es produeix calor...

Vaig entendre llavors perquè jo sempre tenia tan de fred i la meva àvia em deia afectuosament que era "la cuca de la pluja"... El que no acabava de veure llavors era la relació que tot allò tenia amb el bony que m'havia sortit al coll.

-I per què tinc inflada la glàndula tiroides?

-La manca d'hormones tiroidees estimula la secreció d'una altra hormona, la TSH. La seva feina és estimular que es segreguin més hormones tiroidees.

Vaig veure que començava d'embalar-se i d'aquella lliçó jo no me'n volia perdre cap detall. Per això no vaig tenir cap problema a confessar que em perdia.

-Perdona però m'estic fent un embolic... No hem quedat que no tinc iode? Doncs per què punyetes insisteix la UHF aquesta si sense iode no puc fabricar les T₃ i T₄ aquestes!

...

El Marcel va fer una riallada tan sonora que em penso que el van sentir fins i tot al menjador.

-L'UHF nooooo! L'UHF és el segon canal de la tele! És la TSH. *La Thyroid-Stimulating Hormone* -l'hormona estimuladora de la tiroïdes!

Demà us portaré un còmic que va fer un professor meu d'universitat per fer-nos ho entendre... Hahaha!

El seu accent anglès impecable em va al·lucinar. Que de biologia en sabia un munt no en tenia cap dubte, però els seus coneixements d'anglès, en un home de ciència em van fer comprendre la importància creixent d'aquella llengua en tots els àmbits.

6. SEAN, SWEETHEART

En Sean em va obrir la porta i amb el més esclatant dels somriures respongué la meua pregunta:

-Sean Mcguire? I'm Sean Mcguire! Però en veure la meua cara de sorpresa
proseguí:

-But the genuine Sean Mcguire is my uncle!

Jo, encara ara no sé quin és el "genuine Sean McGuire"... Només sé que no és casualitat que li possessin Sean a ell també, que la seva dedicació a l'ensems als seus oncles i a l'Associació de Brigadistes -a l'International Brigade Memorial Trust, que li diuen ells- no és casualitat.

El Sean junior ens va deixar doncs, sols, al Sean brigadista i a mi i se'n va anar a passeig amb la seva tia Connie perquè poguéssim parlar amb tota llibertat.

-Good bye, Lola!

I amb aquelles tres paraules la deliciosa velleta s'acomiadà m'ofertant-me la seva lànguida mà i se n'anà de bracet del seu nebot remugant al seu espòs des de la porta que li oferís te i pastes a la Lola repetint la mateixa frase amb una insistència estranya...

No vaig gosar preguntar qui era la Lola, però em va semblar que els meus rínxols i la pell bronzejada de l'estiu havien induït la Connie a aquella confusió. És clar que si jo era una llibertària que ella havia conegut als anys trenta, a principis dels vuitanta, per jove que l'hagués coneguda, havia d'haver encetat ja la cinquantena. I jo, evidentment, ni els tenia ni els aparentava.

Fos com fos, Sweetheart, com l'anomenava la tieta Núria, no va fer cap comentari sobre el capteniment de la seva dona i em va fer passar a una sala d'estar de dimensions reduïdes on llibres i diaris convivia en una estranya harmonia. Les parets eren plenes de fotos de dones -unes deu-, amb marcs diversos que denotaven la diversitat de les èpoques en les que havien estat fetes. Per poc que es mirassin amb deteniment, ja es veia que no hi havia deu dones diferents. Jo, en vaig descobrir tres. Però n'hi havia quatre.

-Les tres de dalt són de la Lola, la professora del centre d'adults del barri. No sé si en teniu vosaltres, d'aquests centres...

Un gerro d'aigua freda! Romàntica com sóc, m'hauria encantat que la Connie m'hagués confós amb una jove llibertària dels anys trenta...

-Aquesta de sota és la seva mare. S'assemblen tant... Les tres de la dreta, són la meva germana, que va morir l'any passat, pobreta. La resta són de la meva dona. Era bonica, oi, la Connie?

-Encara l'és...-vaig afegir sense mentir referint-me a aquella dona de pell de porcellana que m'havia ofert la seva bellíssima mà sense venes ni taques.

-Sí que l'és... - em digué condescendent- si no fos que ... Era una dona tan intel·ligent, sap? Era infermera. Ens vam conèixer a l'hospital de campanya. En aquell moment estava casada amb el cònsol del Mèxic... És dotze anys més gran que jo... Oi que no ho hauria dit mai?

Jo, a la Connie, n'hi hauria fet seixanta-cinc, una mica més que la tieta Núria i aquella seva afirmació em va descol·locar força.

-Quina edat té, doncs, la seva dona?

- Jo en tinc setanta-un...faci els comptes...

-Vuitanta-tres!

- Sembla increïble, oi? Ens hem estimat tant... Així que va enviudar del seu primer espòs li vaig demanar que ens caséssim i ens en tornéssim a Escòcia... I no hi ha hagut cap altra dona a la meva vida, cregui'm...

Aquella seva afirmació em va desmuntar. Era possible que no es recordés de la tieta Núria i, en canvi ella, hagués guardat aquell record tan tendre del seu sweetheart?

Tot seguit s'embranchà a parlar-me de com començà tot plegat, del pastor escocès que li va preguntar què feia amb el seu temps lliure, que el portà a conèixer el Doctor MacNamara, i després, a allistar-se a les Brigades.

-A salvarr la rrreública!-digué arrossegant fortament ls erres.

Les hores van transcórrer de puntetes entre retalls de diaris, llibres i fotos. De sobte, em va semblar reconèixer el posat distret de George Orwell i li vaig preguntar si havia tingut el privilegi de conèixer-lo.

-Ara, *young lady*, podria dir-li que sí, que érem grans amics en George i jo.

Fabricar-me una aurèola resplendent davant d'un fet que hauria de ser quotidià: Anar a ajudar qui ho necessita. No, a Orwell no el vaig arribar a conèixer. Però pel que jo sé era

un bon home. I el llibre que va escriure *Homage to Catalonia*, no sé si l'ha llegit, però li recomano, senyoreta...

La tarda transcorregué entre núvols d'anèdotes, del més creient dels ateus que confessava pregar cada nit, sense adreçar-se però a cap Déu, si no invocant la bondat i els bons desitjos en què creia de manera tossuda cada dia del món, sense oblidar-se'n mai:

-every single day...

Era ja al llindar de la porta i, per dins, em vaig preguntar si li havia de preguntar per la tieta Núria. Per les dades que m'havia donat ella, estava pràcticament segura que es tractava del seu sweetheart, i jo havia promès de trobar-lo fos on fos. Em sentia com quan, als quinze anys, em vaig enamorar d'un company de classe i per treure'm el neguit que em corsecava, em vaig atrevir finalment a preguntar-li si m'estimava. Ell em respongué amb tot el dolor del seu cor, una frase que mai més he oblidat i que no vaig entendre fins anys més tard quan em presentà l'home amb qui vivia.

-T'estimo molt, però "no t'estimo"...

Ara el meu cor no corria perill de resultar ferit. Quedava, però, la possibilitat, que malgrat les coincidències es pogués tractar d'un altre Sean McGuire, d'una altra persona amb nom i cognoms idèntics. Havia de fer el cor fort i preguntar-li-ho abans de creuar definitivament el llindar de la porta.

-Sap? Tota la meva admiració pels brigadistes internacionals em ve segurament de la meva tieta Núria a qui un brigadista va acompanyar cap al port de Marsella i li salvà la vida.

Instantàniament, en Sean es tornà blanc, les pupil·les se li van dilatar, les celles s'alçaren carenant el naixement dels cabells. Amb la mà dreta, palpà la paret buscant un lloc on recolzar-se en aquell corredor estret que menava a la porta de sortida.

-Núria? From Falset? Is she alive?

-Yes, she is...

Sense dir res, em va fer tornar a passar cap a la sala. Allà, furgant en un armari m'ensenyà la foto d'un jove brigadista amb una nena de la mà.

-Here she is...My sweet bird...

L'home que m'havia relatat les peripècies de la seva tasca humanitària, se'm mostrava ara amb els ulls humitejants. Contenint valentament el plor m'assegurava que aquella

na havia estat el seu primer amor, però que l'havia respectada sempre... Que havia fins i tot pensat en anar-se'n amb ella a Edinburg, però que la diferència d'edat 12 anys i 24 havien fet impossible aquell amor.

-M'agradaria tant veure-la... però no em sembla just, no pas ara amb la meua dona així... La Connie és l'única dona que he conegut i la seva malaltia no és mortal, tot i que sóc conscient que la Connie ja no és d'aquest món, encara que el seu cos sigui viu...

No sabia què contestar-li. La seva fidelitat, portada a aquell extrem me'l feia encara més noble. El vaig abraçar tímidament primer, amb força després, com si amb aquella abraçada li donés la possibilitat d'abraçar la seva estimada *sweet bird* un cop més...

-No li diguis que m'has vist, però quan tinguis l'oportunitat, fes-li una abraçada: serà com si jo l'abracés i no farem cap mal a ningú. La vida és així, i jo ara sóc un vell i tinc una tasca encara per fer aquí... Parlo de la Connie, però també del Trust, fer conèixer tot el que hem viscut a les properes generacions.

No sé si la seva resposta em va doldre més o menys que la del company de classe que "no m'estimava" i em vaig llançar a fer-li una pregunta que amagava una proposta a la que m'aferrava com a un tauló salvavides:

-Però estarem en contacte, oi, Sean?

-I tant! Escriu-me quan vulguis. El que no vull és que la Connie pateixi, perquè segons com s'adona més dels sentiments que nosaltres els que estem sans, saps? Serà el nostre secret... Em comprèn, oi? La meua dona ha estat una companya excel·lent i no s'ho mereix... Però li faràs l'abraçada a la meua *sweet bird*, oi?... Te'n recordaràs? Ara, té t'acompanyo a agafar l'autobús... M'esperes un moment?

Va anar cap a la cuina i vaig sentir que obria i tancava la nevera de cop. Arribà somrient i brandant una tauleta de xocolata a la mà.

-Diguin el que diguin aquests anglesos, la xocolata belga és la millor...

Aleshores, m'agafà de bracet i, tant sí com no em conduí fins a la parada de l'autobús que m'havia de deixar davant de l'estació de tren per anar cap al centre de Londres altre cop. Allà, tant sí com no volgué pagar el bitllet i digué al conductor que no s'oblidés d'avisar-me de la parada.

-*Good bye, sweet bird...*

Quan la porta de l'autobús es tancà, en Sean s'estigué encara una bona estona al costat del pal onejant la mà, fins que la seva silueta menuda s'esvaí en la llunyania...

8. GORGEOUS

Una de les poques trucades que la mare em va fer a Londres, més que preguntar-me com m'anaven les coses es va dedicar de forma monogràfica a plànyer la meva germana Imma.

- Saps... A l'Imma ja se li ha retirat la regla, pobreta...

- Però si només té trenta-quatre anys... No pot ser, mama! Deu tornar a estar embarassada.

- No, que ja ha anat al metge i li ha dit que hi ha dones que els passa... Que pot estar contenta perquè ella té una nena maquíssima, que hi ha dones que els passa i encara no han tingut fills...que la natura de vegades és cruel.

"Hi ha dones que els passa i encara no han tingut fills". Aquella frase em va estar fent caramboles de lòbul a lòbul tota la setmana. Si hagués tingut més bona relació amb la mare li hauria demanat si allò podia ser hereditari. Si em podia passar a mi. No vaig gosar formular la més mínima pregunta, perquè si li hagués fet, a més de no respondre'm, m'hauria deixat com un drap brut. Em semblà sentir la seva veu dintre meu: "Que egoista ets! Només penses en tu i no et preocupes del que li passa a la pobreta Imma!"

Vaig decidir que m'havia d'informar pel meu compte i vaig anar a la biblioteca més propera de Earls Court, on m'estava. Vaig buscar tots els llibres que parlaven de menopausa. Deien que una menopausa precoç podia ser deguda a una ingesta excessiva d'alcohol.

Em vaig imaginar la Imma bevent d'amagat a casa, com feien algunes dones a qui l'avorriment, la manca d'alicients, abocava a la beguda. Em sentia molt dolenta imaginant-m'ho, recreant-m'hi. Però m'havia menyspreat tant amb la seva suficiència de dona "feliçment casada", amb el seu alarmisme, amb els seus consells sobre com reorientar la meva vida, sobre com trobar l'home adequat, que per una vegada vaig creure en allò que en literatura anglesa en diuen "*poetic justice*"...

Tanmateix no vaig acabar d'aclarir si les causes podien ser genètiques o no, i vaig decidir que no volia arriscar-me, ja que per a mi era molt important ser mare. No podia esperar que arribés "l'home de la meua vida" i trobar-me després que, per esperar, havia perdut el tren de la maternitat. Quan trobés l'home a qui estimar ell hauria de comprendre-ho, acceptar que jo ja tingués un fill. En paraules de la Véro, era una forma "d'acabar amb el masclisme imperant". Jo ho formulava d'una altra manera: un home que no acceptés el meu fill, no podria ser mai un home per a mi.

Vaig informar-me. Als Estats Units començava tot just a haver-hi bancs de semen. A Londres ja es feien proves. El problema era com mantenir els espermatozoides en condicions prou de temps. Després hi havia totes les qüestions ètiques i biomèdiques. Qui seria el pare biològic del meu fill, quins gens li passaria i, amb ells, quines possibles malalties?

Vaig regirar Londres de cap a peus. En aquella època, de tota manera, tot passava per Londres o sigui que regirar Londres era com estar al dia de tot el que passava a Europa i fins i tot al món. Un dia, per casualitat, vaig sentir parlar d'unes "trobades" que es feien en una clínica privada a Amsterdam. No era del tot legal, però era tolerat i les garanties sanitàries eren màximes. Feien passar uns tests rigorosíssims als candidats i tot succeïa en la més estricta confidencialitat.

Tot i el caràcter científic de l'encontre, havien decidit que calia posar-li encant fent-ho coincidir amb èpoques tradicionalment assenyalades de l'Europa pre-cristiana. El solstici d'estiu havia estat el moment triat per a la primera edició. Carnaval va ser l'època prevista per a la segona. En aquella ocasió s'havien sofisticat. Un ball de disfresses, en els quals x possibles candidates i x homes es trobarien, es triarien i tindrien un "*sexual intercourse*" cada dia durant els cinc feiners d'una setmana a l'hora més favorable. No es preguntarien absolutament res sobre les seves vides, i se separarien, en acabat, per dormir cadascú en l'habitació de descans que els seria assignada. La consigna era clara:

- "*No names, no dates or birth places, not even horoscopes*".

Per assegurar un cert grau de comunicació havien confegit un llistat de 10 paraules permeses: "*love, lovely, darling, sweetheart, more, stop, here...*". La resta eren absolutament prohibides i podien portar immediatament a l'exclusió. Per garantir-ne el compliment i amb ell l'anonimat, se signaria un contracte. Tan sols la organització guardaria les dades dels participants. Qualsevol candidat podria ser eliminat si se l'enxampava contravenint el pacte i hauria de pagar una onerosa indemnització a la clínica.

Tot semblava escrupulosament programat. Tant, que per uns instants vaig pensar que seria un fracàs. Temia que la fredor amb què tot havia estat organitzat faria que ningú no s'aconseguís excitar. M'equivocava. El fet que anéssim tots disfressats, que només poguéssim emetre sons i un nombre limitadíssim de mots, que se'ns aconsellés vivament de gesticular, de riure i de somriure, desenvolupà en tots nosaltres capacitats abandonades en estadis anteriors de l'evolució. Limitada així la vista i l'oïda, els sentits més primaris - el tacte, el gust i l'olfacte- prenien dimensions inhabituals i provocaven reaccions insospitades.

Recordo com si fos ara el moment de la meva arribada. La sala d'espera, sobria i blanca, i la cara colrada de la infermera de mitjana edat que ens va atendre. Després d'informar-nos de les qüestions generals del contracte, tanca la carpeta i se n'anà per la mateixa porta per on havia entrat. En tornà per presentar-nos el Wilhem, el jove infermer que s'encarregaria de nosaltres -les dones- a partir d'aquell moment. El Wilhem, es veia d'una hora lluny, havia estat acuradament triat. Tenia un rengle esclatant de dents blanques i el somriure més suggerent que jo havia vist mai.

Ell fou l'encarregat de llegir-nos el llistat de disfresses a la nostra disposició. En acabat, amb un quasi imperceptible accent holandès -el lleu rodolar d'algunes erres impropis de l'anglès- ens proposà tot somrient que triéssim la disfressa que més s'adiés a la nostra personalitat. Jo vaig escollir la d'emperadriu Josefina, la dona de Napoleó, Un d'aquells vestits amb balconets semi-nus que et recullen els pits per sota fins a rodoneses suggerents i que, en canvi, amaguen púdicament la resta del cos.

Un cop vestides, en Wilhem ens féu passar a la sala immensa on, després d'anunciar-nos segons la personalitat de la disfressa que havíem triat, un seguit de cambrers curosament engalanats ens oferien els més gustosos canapès i begudes. Ens hi llançarem famolenques, com si fes setmanes que no haguéssim tastat res i, al punt que començaren a escassejar les menges, l'home que ens anunciava ens proposà d'escollir ballador entre els assistents.

Seguint el fil de les meves lectures, la curiositat em féu observar atentament el comte Dràcula, Lord Byron, i fins i tot Robin Hood en persona. A tots els vaig rebutjar movent el cap a una banda i una altra, com era convingut. Però quan un Marc-Antoni de braços i cames colrats se m'apropà insospitadament per fer-me el bes més púdic a la galta, em vaig fondre. Tot i que no podia veure-li la cara, els cabells rossos rinxolats que sortien del seu casc ja em van captivar. Però quan vaig sentir l'olor d'almesc de la seva pell, vaig saber del cert que volia que fos ell.

Per uns instants, vaig tenir aquella estranya sensació de "déjà vu". Allò va reforçar encara més el meu convenciment que havia de ser ell: el meu instint ratificava la tria dels meus sentits. (Ara, quan miro l'Aleix, amb uns cabells tan rossos encara, amb la pell bruna i el cos tan ben modelat, penso en el Marc Antoni que se m'apropà aquella nit de Carnaval. I malgrat tot el patiment que aquella tria em comportà, penso que l'encert va ser total.)

Tenia, doncs, l'home triat i per res del món no hauria volgut ser desqualificada llavors. Vam iniciar el joc de besos al primer ball. Al segon vàrem donar-nos la mà. Aquell era el senyal acordat per l'organització per dirigir-nos cap a una de les "love rooms". Si bé la sala de ball havia estat exquisidament guarnida per a l'ocasió, pel que feia als dormitoris no s'havien gastat massa en imaginació: un llit doble completament blanc i al damunt, un coixí vermell en forma de cor. Kitsch a matar.

Ens vam mirar i ens en vam riure en complicitat. Llavors, molt lentament, em començà a descordar un a un els gafets que tancaven el vestit pel darrera. Vaig saber a l'instant que havia encertat fins i tot la disfressa. Cada gafet

-ara ho sé- feia pujar les catecolamines un grau més. Finalment, quan ja era a mitja esquena, en un gest impacient em va estripar el vestit fins als peus per dirigir-se al balconet ja sense baranes. Vaig sentir com em mormolava "*Gorgeous...*" a cau d'orella. Va ser l'única de les paraules permeses que emprà en tota la nit...

Jo ni tan sols vaig pronunciar-ne cap. Sabia que ens gravaven -era escrit al contracte- i estava tan encesa que per por que ens poguessin desqualificar vaig comunicar-li-ho tot amb signes. Em vaig permetre agafar-li la mà tantes vegades com va caldre per reconduir el seu ges, per regular la intensitat necessària. El cor em batejava intensament per la pujada de pressió que em provocava l'adrenalina elevada. Tot i que era la primera nit, vam esclatar plegats una i altra vegada.

Els cinc dies varen transcórrer en un sospir. Tanmateix el darrer no vàrem poder ja fer l'amor. Ens vam passar tota la nit abraçats, sense deixar de besar-nos i d'acariciar-nos tendrament. La passió ens havia envaït amb tanta força els dies anteriors que, fins aquell dia, no vam descobrir plenament la tendresa. No ho havíem d'haver fet mai. Desoïnt els consells de l'organització, conscients que no ho podien controlar tot, no podíem imaginar encara que aquella era la més perillosa de les conductes.

He dit que aquell dia no vam fer l'amor i potser va ser l'únic que veritablement el vam fer. L'amor sense sexe: el més sumblim... Aquella dia, per primer cop, vaig iniciar el recorregut de descoberta del seu cos: els cabells de cotó fluix, la pell d'ambre... Em vaig entretenir a xuclar dolçament tot el trajecte de les seves barres, l'única part de la seva cara que no duia tapada. Tot i que la seva expressió no m'era totalment visible, sentia el seu plaer com si fos el meu...

Ell, començà llavors traçar camins de besos humits per tot el meu cos. De sobte, es va encuriosir per la marca de naixement que tinc just per damunt del solc entre els pits. Un enfonsament a la pell com si algú m'hi hagués clavat un minúscul cucurull amb tanta pressió que la carn ja no hagués tornat mai més al seu lloc. En va acariciar els contorns una i altra vegada i, finalment, no es va poder estar d'intentar encabir-hi el capciró del seu dit xic. Vam riure un cop més. De ben segur, si l'organització se n'hagués adonat,

hauria impugnat aquell gest que no tenia res a veure amb una relació estrictament sexual.

Aquell dia vaig estar temptada de deixar-li el meu número de telèfon escrit en algun lloc. No haver gosat fer-ho em va costar lamentar-ho molts dies després i va fer la tornada a Londres molt més dura que no m'hauria imaginat.

Cada nit somniava amb ell. Malgrat la manca gairebé total de comunicació verbal, malgrat no haver-nos pogut veure la cara, malgrat ser incapaços de reconèixer-nos ara, entre nosaltres s'havia establert una lligam molt intens, gairebé impossible de trencar. Ara sé el nom de la substància química a qui he de blasmar per aquell patiment: l'oxitocina, la hormona del vincle. La mateixa que s'allibera el moment del part i que fa indissoluble la unió entre la mare i el nadó.

Per sort meva, de la mateixa manera que la natura podria lligar-me emocionalment a més d'un fill, la possibilitat d'una nova fusió emocional amb un home quedaria oberta en el futur, quan aconseguís deslliurar-me d'aquella passió malaltissa, dolorosa. El dolor, quan hagués fet el seu curs, tancaria la ferida. I si una nova relació venia a portar benestar als nostres cors, un nou seguit d'hormones vindrien a segellar

9. PREGNANT!

No vaig esperar ni un mes a saber el resultat de la setmana d'amor a Amsterdam. Vaig comprar el test de l'embaràs a la farmàcia del barri i en, tornar a casa, em vaig tancar al lavabo. Després d'uns minuts vaig veure com apareixien dues ratlles vermelles a la tira reactiva: estava embarassada!

Com que estava sola a casa vaig córrer a estirar-me al llit i allà, vaig donar mil vegades gràcies a Déu per haver-me concedit allò que més volia a la vida: ser mare del fill d'un home de qui estigués profundament enamorada. I vaig plorar de l'alegria immensa que aquella situació em produïa.

Només un fet estroncava aquella alegria desmesurada. Era la profunda recança de no saber, de no poder saber mai qui era aquell ésser que m'havia fet sentir tant de plaer i de qui estava esperant un fill. Ho havia signat en el contracte amb l'hospital d'Amsterdam. Era el preu que havia de pagar per aquella felicitat impensada: no tenir manera de saber ni qui era ni on trobar-lo.

Així que arribà la Laura, li ho vaig dir i vam cridar com dues boges per tota la casa. Fins i tot la Heather, la veïna de dalt és va afegir a una festa improvisada que vam fer per celebrar-ho.

-You're pregnant! Il faut arroser ça!

La Heather tenia debilitat pels francesos i, de tant en tant, quan l'ocasió requeria un cert nivell de sofisticació, deixava anar parrafades en aquesta llengua. Deia que era la llengua amb més estil, amb més glamour. Suposo que els segles d'ocupació normanda de l'Illa, el fet que el francès fos la llengua dels reis durant segles devien deixar un impacte inconscient en moltes ments sensibles com la de la Heather.

Irònicament, dos mesos més tard d'aquella celebració tan estilosa de l'esdeveniment més important de la meua vida, vaig rebre una trucada que no m'esperava, En un català perfecte algú em demanava que m'assegués en la cadira que tingué més a prop, per acabar dient-me que era "ell". Que la vida ens havia jugat una mala passada. Que mai no s'hauria imaginat que jo pogués ser a Amsterdam quan tothom em feia a Londres.

Que a darrera hora havia fallat un home i que li havien proposat de substituir-lo. Que pagaven prou bé. Que una experiència com aquella no se li tornaria a presentar, i que finalment hi accedí. Que no sentia que allò pogués ser considerat fer el salt, però que a la seva dona no li n'havia dit res.

-Ets aquí, Eva? Em sents?

Em vaig quedar glaçada. Vet aquí el "déjà vu". És com quan esperes sentir una veu concreta al telèfon i ets incapaç de reconèixer al teu propi germà. Per sort, no en tenia cap de germà, jo! Ell continuava parlant, però jo ja feia estona que m'havia desconnectat la meva ment i feia càbales. Com podia parlar-me ara amb aquella fredor l'home que durant cinc dies havia estat el més apassionat i alhora el més tendre dels amants?

El sentia bombonar com en una nebulosa del que li havia costat convèncer l'hospital de donar-li la meva identitat. Que l'havia descoberta per casualitat un dels pocs dies que havia vist la meva mare en banyador. Que aquell curiós enfonsament en forma de con, just damunt del naixement dels pits se li havia clavat al pensament. Que li havia estat donant voltes durant dies i que finalment s'havia decidit a tornar a Amsterdam per esbrinar-ho. Que si no hagués estat perquè va poder acreditar qui era ell, mai no li haurien donat les meves dades. Que li havia costat Déu i ajut i entrevistar-se amb molta gent abans d'aconseguir-ho. Que havia pregat a tots els sants perquè jo no m'hagués quedat embarassada. I el meu silenci el va desarmar.

-Per què no dius res? Estàs embarassada? Parla, si us plau! Pels diners no t'has d'amoïnar... Puc ajudar-te amb el que calgui hi ha clíniques molt segures aquí a Londres...

-Massa tard.

Vaig respondre de forma contundent amb aquells dos monosíl·labs. Em vaig guardar totes les cavil·lacions per a mi: Que havia passat el període legal, que ara estaria en joc la meva vida. Que des del punt de vista biològic tampoc no en veia la necessitat. Que ja havia decidit pujar el meu fill tota sola, sense pare. Que el fet de conèixer-ne ara la

identitat, més enllà de la sorpresa, no havia de canviar en res la decisió presa. De tot això no li'n vaig dir res perquè em semblava més que evident.

-Déu Meu, Eva, com pots dir que és massa tard? Si us plau, pensa què estàs destrossant les nostres vides!

-Jo ho tenia i ho tinc molt ben pensat. Qui s'ho havia d'haver pensat més bé ets tu... A més qui ho ha de saber? Jo no diré pas res...

Vam penjar l'auricular tots dos de cop, iradament. Per sort, la Laura era fora i vaig córrer a explicar-li-ho a la Heather. Aquest cop, no va utilitzar ni un sol mot de francès. Es limità a posar-se les mans a la boca per ofegar-hi un crit.

-Gosh!

En adonar-me del seu astorament vaig reaccionar amb una fredor que em desconeixia. Tot el meu somni màgic s'havia esfondrat i tanmateix estava embarassada d'un home sa que tindria prou a prop si el necessitava per alguna qüestió mèdica. Ja no tenia sentit quedar-me més temps a Londres. Estava feta un embolic. No sabia si tornar a Tarragona amb la tieta Núria o a Barcelona amb la Véro. Després de pensar-ho millor, vaig decidir tornar a Voltadits. Alguna cosa atàvica m'empenyia a voler tornar d'on havia sortit. Només vaig demanar a la Heather que em guardés el secret. Si volia que ningú no sabés el seu nom, havia de començar per no dir-ho a ningú que tingués ni el més remot lligam amb la meva família.

-Please, Heather, do not tell Laura my secret...

10. AGAFI AQUESTA BACINETA...

-Eva Campdepedrós? És vostè?

En sentir el meu nom, vaig deixar la revista damunt la pila escampada de la tauleta baixa i vaig seguir la infermera fins a una cabina estreta. Les cames em feien figa. La Véro, que se n'adonà, va agafar-me de seguida del braç i m'acompanyà fins a la porta. La infermera li va fer llavors un gest i ella, dòcilment, va recular fins a la sala d'espera.

- Vostè - allò anava per mi - Tregui-s'ho tot i posi's aquesta bata. Tingui, faci pipí aquí...

- I vostè - això anava per la Véro- esperi's a la sala, si no li fa res...

M'havia estat aguantant el riu tota la tarda, però els nervis em van fer un tap a la bufeta i no hi havia manera que en sortís ni una gota. Vaig obrir diversos cops l'aixeta, vaig ajudar-me fent "Xiiii" com als nens petits, però sense resultats. Per sort, se'm va acudir de respirar fons i relaxar-me i, finalment, un rajolinet espès va dignar-se a sortir per omplir la bassineta.

- Ja està, Sra. Campdepedrós?-Sí, sí.... Ja surto

Ara la infermera em conduïa a una sala més gran on la Véro m'esperava. Abans d'entrar-hi vaig pensar: "Mira que si tens sort i et rep un d'aquells metges joves i ben plantats que surten a la tele..." De seguida, però, em vaig treure aquell pensament infantil del cap. "Ui, no, no, no... Déu Meu feu que sigui gran! Quina vergonya que em vegi un home jove amb aquesta panxota, amb aquestes pits enormes..."

I el meu desig es va complir. El Doctor Cardús havia abandonat la trentena feia molt de temps. Tenia els cabells filetejats de gris i el seu cos podia qualificar-se de tot menys d'atlètic. Els cinquanta ningú no els hi treia.

- Sra. Campdepedrós, m'ha trucat la seva germana i m'ha dit que vindria a visitar-se perquè m'ocupés del seu embaràs. Espero que vostè no pateixi tots aquests problemes hormonals que va patir la seva germana abans de la menopausa. Per cert, com està la seva neboda?

- Molt bé, gràcies. Ja té 13 anys i és tota una doneta...
- Déu n'hi do! Com passa el temps! Bé, anem per feina. Vostè també és diabètica, com la seva mare?
- No, doctor Cardús. Només vaig patir d'un goll endèmic de petita, però ja el vaig superar, perquè només era degut a una mancança de iode.
- M'alegro per vostè. Crec que el seu embaràs no serà tan complicat de portar com el de la seva germana.

El Dr. Cardús agafà un formulari de l'arxivador, es posà les ulleres de llegir i en un to d'una formalitat exagerada, tractant-se del metge que havia portat l'embaràs de la meua germana, prosseguí:

- Donat que aquesta és la seva primera visita, li hauré de fer unes quantes preguntes sobre el seu historial familiar i el del seu marit, per predir possibles complicacions del fetus.

En sentir la paraula "marit" la Véro va fer un sobressalt de la cadira, però no va dir res. El doctor Cardús continuà, sense adonar-se'n, concentrat com estava en el seu formulari.

- No cal patir pel goll endèmic, ni per la diabetis de la seva mare, que és de tipus II i, en cas que la pateixi la seva criatura ho farà quan sigui adulta. Ningú més de la família ha patit de diabetis?
- Que jo sàpiga, no. Ni els meus pares ni els meus avis. A la meua àvia li van haver de fer un by-pass, era fumadora passiva...

-Ja ho recordo... Bé, començarem fent una anàlisi de sang i d'orina. Mirarem, entre d'altres enzims, la creatin quinasa per si hi ha problemes de cor i les aminotransferases per si hi ha problemes de fetge. -digué baixant el to de la veu com si parlés per a ell- Bé, li apunto que facin una anàlisi completa.

Mentre ell apuntava, jo anava mirant el seu despatx. Tot tenia un tel de grisor. El paper de les parets, els títols, les làmines que tenia penjades. Com sí el temps s'hagués aturat vint anys enrere.

- L'edat dels pares també és important. Si són massa grans hi podria haver problemes a la criatura, com per exemple la síndrome de Down. Una anàlisi del

líquid amniòtic ens permetria detectar-ho, però l'extracció del líquid amniòtic podria ser perillosa per al fetus. Jo no el recomano a no ser que l'screening previ ho aconselli...farem l'screening, doncs...

El doctor abaixà llavors els ulls i, seguint les línies del formulari, em preguntà:

- Edat de la mare?
- Trenta...
- Edat del pare?

Abans que jo comencés a embarbussar-me, la Véro va saltar:

- No n'hi ha, de pare... Es va fer la inseminació artificial a Londres...

El doctor Cardús es va quedar uns instants tallat i jo em vaig veure en la obligació moral de rectificar.

- Véro, aquí he de dir la veritat. Té trenta-cinc anys i es casat...

El doctor no va fer cap comentari però en el seu gest vaig llegir que desaprovava profundament aquella relació. Més desaprovador encara fou el to irònic del comentari que hi afegí...

- És estrany que estant a Londres, no decidís avortar...
- Sempre havia volgut ser mare i quan vaig rebre la notícia de la menopausa de la meva germana em va agafar por de no poder veure el meu somni realitzat. No podia... No em quedava temps per esperar l'home de la meva vida... Sé que el meu fill creixerà sense pare, però si m'hagués quedat vídua hauria estat el mateix...

De sobte, li va canviar la cara, com si aquella determinació meva de tenir el fill a desgrat de la meva situació, em rehabilités als seus ulls...

- No es preocupi...Jo l'hi ajudaré...

El vaig mirar amb agraïment. Per uns instants em va semblar que el seu compromís amb el meu embaràs anava més enllà d'allò estrictament professional, que ho veia com un deure moral.

- Aviam...Li ho explico...L'embaràs comença a comptar-se des de la darrera menstruació. Comptat així, un embaràs normal dura de unes 38 a unes 42 setmanes, uns nou mesos. Quan va ser la seva darrera menstruació?
- Vaig tenir la meva darrera menstruació ara fa uns 4 mesos.
- Les seves menstruacions acostumaven a ser regulars?

- Sóc un rellotge: 28 dies clavats. Per això quan vaig tenir la primera falta em vaig fer de seguida la prova...

- Bé, el manteniment del cicle menstrual té lloc gràcies a les gonadotropines, dues hormones enviades per l'adenohipòfisi...

- Ostres! L'adenohipòfisi és una vella amiga. És la glàndula que va enviar la TSH a la tiroides i que em va causar el problema del goll quan era petita.

- Bé, com que veig que li interessa el tema...doncs les gonadotropines són enviades tant per dones com per homes. Aquestes dues hormones són: la *luteinizing hormone* (LH) i la *follicle-stimulating hormone* (FSH).

La Véro va somriure en sentir els noms de les hormones:

- M'agraden aquests noms feministes per les hormones. Per una vegada se'ns dona a les dones un paper principal.

Per dur-li la contrària a la Véro, el doctor va fer una puntualització, que potser no hauria fet en un altre cas:

- Bé, val a dir que la LH, quan es parla dels efectes en mascles, també s'anomena intersticial cell-stimulating hormone (ICSH)... però no vull atabalar-la amb més detalls...

- Ja hi tornem a ser. - va dir la Véro amb cara d'enfadada.

El Dr. Cardús va prosseguir sense fer-li cas, mentre ella anava remugant en veu baixa.

- L'hipotàlam segrega una hormona que actua sobre l'adenohipòfisi. Aquesta glàndula és la que segrega LH i FSH. I finalment, l'acció d'aquestes hormones en la dona és sobre els ovaris, que segreguen els estrògens i la progesterona.

- De petita, la meva àvia em va explicar que els estrògens són les hormones de la dona i la progesterona és la hormona de la mare.

- Doncs les dites de les àvies no s'acostumen a equivocar gaire. Com ja deu saber, el cicle menstrual consta de tres fases: la menstruació, la fase fol·licular en la qual predominen els estrògens, mentre que a la fase luteïnica predomina la progesterona.

Segons això, la seva avia tenia raó, ja que la fase luteïnica és la fase fèrtil de la dona, en la qual pot arribar a ser mare.

Aquella explicació feta tan pausadament em va recordar el Marcel. El Marcel... on devia ser llavors? Totes les nenes n'estàvem secretament enamorades... Em vaig perdre un instant en aquell pensament i quan vaig tornar a la realitat, se m'havien humitejat els ulls.

- Li passa res, senyora Campdepedrós?

- No...no...estic bé...m'ha recordat la meva època a l'institut... un professor que em va explicar què era això de les hormones quan em van diagnosticar el goll... Em va ajudar molt a tranquil·litzar-me...

- Aquest tipus de reaccions són normals a partir de la 9^a setmana de l'embaràs. Li vindran ganes de riure i de plorar sense cap raó de pes, fins i tot es pot sentir depressiva, ... i la causa també és hormonal.

- Saber que tot és causa de les hormones em tranquil·litza ara també.... Jo sempre m'havia considerat una dona forta, prou decidida, però de sobte em vaig sentir molt vulnerable. Per això vaig decidir tornar a Catalunya prop de la família. Però ells no s'ho esperaven i als pobles una mare soltera... Ja se sap...No volen que m'hi acosti fins que no hagi nascut la criatura...

Vaig haver de fer un gran esforç per acabar el meu discurs i contenir les llàgrimes. Però se'm va fer un nus al coll i durant una estona em va costar d'empassar-me la saliva. El doctor Cardús que se n'adonà, va fer en un intent brillant de distreure'm ...

- Miri, vol que li presenti les responsables que vostè estigui tan "vulnerable" com vostè diu? Li ensenyaré un llibre que m'acaba d'arribar d'Amèrica...

- Respecte als mareigs, vaig llegir que calia evitar el contacte amb els gats pel risc de patir toxoplasmosis, que podria causar defectes genètics a la criatura. I allà a Londres... Aquell suggeriment meu va semblar que se'l prenia com una ingerència en la seva feina. La seva resposta més que un seguit de recomanacions, em van semblar ordres taxatives. Vaig ser conscient llavors que era un home molt susceptible a qui calia adreçar-se amb molta cura. Per això, a partir d'aquell moment, vaig modular més la veu per fer qualsevol pregunta.

- Nosaltres li farem les anàlisis que calgui. Vostè ocupi's de cuidar la criatura que porta dins. Res de tabac ni d'alcohol. Mengi una dieta equilibrada i begui molta aigua. Li receptaré també unes vitamines prenatales.

Aleshores gargotejà en un full el nom d'un complex vitamínic. A diferència del que acostumen a fer la resta de metges, l'escrigué en lletra d'impremta perquè m'assabentés exactament del que hi deia.

- Perdoni, doctor, una pregunta...Alguna vegada he tingut mal de cap i no sé si les aspirines poden anar malament pel bebè...

- Miri, ara ja ha passat el primer trimestre que és el temps de nombrosos canvis pel fetus, i per això els riscos principals són els teratogènics, de malformacions, per exposició a medicaments o drogues. De tota manera si se'n pot estar, millor no prendre ni aspirines ni ibuprofè. Provi d'estirar-se en una habitació a les fosques amb una tovallola mullada amb aigua freda al front o darrera del coll.

- No s'amoïni que ho faré... El benestar del meu fill és la meva prioritat...

- Farà bé...Ara la criatura mesura uns 12 cm i pesa uns 30 grams. Durant el segon mes s'han anat formant les estructures que donaran lloc als òrgans del cos, i es desenvolupa la placenta, que permet que es pugui nodrir la criatura amb el que vostè mengi... Per això és tan important el que ingereixi.

En veure que la visita s'allargava d'una forma desacostumada, la infermera sortí a treure el cap i, amb la mirada, indicà al doctor que la sala era plena de gom a gom i que es feia tard. Al doctor Cardús aquell gest no va pas semblar que l'afectés gens perquè continua la seva explicació parsimoniosament com si tingués tot el temps del món.

- Durant el tercer mes -el que acaba de complir- comencen a diferenciar-se els genitals, apareixen les ungles, i el fetus excreta orina cap al líquid amniòtic. A la propera visita li farem una ecografia per mirar si l'anatomia del fetus és correcta i preveure la data del naixement. La ecografia és una tècnica basada en l'emissió d'ultrasons a través de la pell, cap a l'òrgan que es vulgui analitzar. A partir dels ultrasons filtrats, es pot obtenir un registre gràfic i es poden diferenciar dins del cos els components líquids, sòlids o mixtos. Aquesta tècnica és innòcua i no dolorosa. Llavors, si ho vol, li podré dir el sexe del seu futur fill.

Em va fer l'efecte que amb aquella explicació intentava demostrar-me que l'atenció que ell donava als seus pacients res no tenia que envejar a la que podria rebre a Londres.

- Una e-co-gra-fi-a? Vostè té un aparell per fer ecografies? Però si tot just n'hi comença a haver a les clíniques més "exclusives" de Londres!

Aquell comentari, fet sense la més mínima intenció, afalagà profundament el seu ego.

Va ser el primer cop en tota la visita que em va somriure. L'home tibet del primer moment m'havia recriminat perquè havia optat per una maternitat il·legítima, m'oferia ara el més ampli dels seus somriures.

- Em prenc la meva professió molt seriosament, senyoreta. Em produeix més satisfacció comprar-me l'aparell més innovador per a la meva consulta que no pas el darrer cotxe del mercat. Suposo que sóc un metge de la vella escola...

- Em recorda Foix, vostè, sap?...

- Caram...si que em fa vell... Jo sóc més aviat de la generació de Feliu Formosa. L'ha llegit?

- No. No, ho dic per l'edat...ho dic pel seu vers: "M'encisa el nou i m'enamora el vell"

- Ah, si és així... De tota manera si pot, llegeixi Formosa...

Citar Formosa no va ser una casualitat. Vaig somriure per amagar el meu desconeixement. Fins i tot em penso que em vaig enrojolar. Una reacció que m'adono que encara ara, passats els anys, no he deixat de tenir mai. Sentint que estàvem entrant en un terreny relliscós, vaig tornar al tema que m'havia dut a la seva consulta.

- Tot això de l'embaràs és tan apassionant...

- Per això m'hi vaig especialitzar, senyoreta. I per evitar per tots els mitjans que vagi malament...

En pronunciar la paraula "malament" vaig adonar-me que abaixava els ulls, que sobtadament evitava el contacte visual amb els meus. Altre cop entràvem en terrenys vedats. En aquell moment no sabia quins. Vaig trigar encara uns mesos a descobrir-ho.

- Bé, segueixi'm si us plau, Sra. Campdepedrós.

Llavors em va fer passar a un recambró, em va escoltar el cor, em va mesurar la pressió i em va palpar el ventre.

- Per-fecte... Ara li direm a la Magda que la mesuri, la pesi i li extregui sang. Enviarem la sang i l'orina al laboratori. Demani-li hora per a la propera visita, i llavors tindrem els resultats de les anàlisis i li farem una ecografia. Recordi de beure molta aigua, menjar moltes verdures i prendre les vitamines que li he receptat. La Madga li donarà un full on està tot escrit, de tota manera... Ah i si té algun problema, ja sap on trobar-me.

-I a mi també, eh! - va dir la Véro que havia estat callada fins llavors- que les amigues són per quan les necessites!

-Sí, això - respongué el Dr. Cardús reprimint el seu desig d'engegar la Véro a dida - per això són els amics.

Em vaig acomiadar del doctor amb una encaixada de mà, i vaig marxar amb la infermera. La Véro em va seguir, i mentre esperava que em vestís, la Magda li va donar hora per a la propera visita.

11. EL PARE DE L'ALEIX

No esperava ningú. Acabava tot just de donar el pit a l'Aleix i em feien mal els mugrons. Aquelles seves genivetes aparentment tan tendres se'm clavaven com si fossin ganivets esmolats. Alletar-lo constituïa un plaer mental, no pas físic. El convenciment que estava recuperant l'antic costum perdut durant els seixanta i els setanta em feia superar el dolor. La tirallonga de nutrients que li estava donant i els anticossos amb els qual el protegiria de possibles infeccions. I, més enllà de tot això, el vincle emocional que hi establia, l'havia de fer més fort, menys vulnerable. Em sentia com la nimfa Tetis, mare d'Aquil·les, com la valquíria mare de Sigfried, ungint-lo per dins, protegint-lo per tal que fos invulnerable. Tanmateix, com totes dues sabia que, inevitablement, per l'atzar d'una fulla caiguda o el taló d'on l'agafaria, quedaria un espai sense banyar per on podrien fer-li mal.

Quan li ho explicava, la Véro hi afegia com sempre el contrapunt marxista. Calia boicotejar la indústria farmacèutica de les llets maternitzades, l'onada de yuppisme que ens arribava en aquells vuitanta. Parlava d'involució, després d'aquells gloriosos setanta: els de la revolució dels clavells a Portugal, l'arribada de la democràcia a l'Estat espanyol, per acabar entrant a l'OTAN, de la mà de Felipe González.

Tanmateix, les seves crides a la revolució no podien impedir que les esclotxes dels meus pits continuessin sagnant. Aquí no hi valien cremes. No era pas que no fossin efectives. Era que cada quatre hores, les genives esmolades del meu fill em tornaven a furgar les mateixes ferides. Només m'alleujava veure els seus morrets delerosos de xuclar, les seves manetes aletejant per trobar un lloc on agafar-me fort, com si temés que un dia ja no podria més i me li acabaria escapant...

Aquell dia em trobava particularment esgotada. Per això vaig deixar que el timbre tornés a sonar. Així que l'Aleix havia deixat de mamar, venia el meu plaer, l'absència de dolor. No estava per ningú. La insistència, però em va fer anar cap a la porta. Vaig pensar que era la Mari que s'havia deixat les claus del pis. Havia d'haver mirat per

l'espill, però vaig obrir d'esma. Quan el vaig veure treure el cap em va semblar que em desmaiava.

- Com m'has localitzat?
- Necessitava veure el meu fill...
- El teu quèèèèè? No volies que avortés? Doncs imagina't que ho he fet...
- Deixa'm passar si us plau..No són temes per parlar a quí al replà, Eva...
- Tens raó...adéu...

Abans que pogués acabar de tancar la porta, ell va posar el peu de topall i, per l'esclatxa, intentà un altra vegada de convèncer-me...

- Necessito parlar amb tu...Ja sé que m'he equivocat...

El reconeixement del seu error, emocionalment feble com em trobava en plena baixada hormonal del post-part, em va fer claudicar.

-Només un moment...I no despertis el nen...

-T'ho prometo...

Encara no sé com va passar, però tan bon punt els nostres cossos van estar a prop, el joc de besos i carícies s'inicià...

- Eva...Com t'he trobat a faltar...La teva olor...la teva pell...els teus cabells...em tornen boig...

Quan li volia tancar la porta sabia molt bé què feia. Rebutjar-lo només era possible si el mantenia a metres de distància, si mentalment em posava un tel a les orelles, si no el mirava...Ni tan sols el seu abandó, tot el dolor acumulat durant tants mesos no havia pogut crear en mi una defensa! Vaig sucumbir un cop més. Fer l'amor amb ell era exactament això: sucumbir, perdre tota traça de dignitat, reconèixer que la natura ho podia tot sobre la meva pobra voluntat...

Com si la seva mirada fos una torxa, i el meu cos estigués ruixat d'un producte altament inflamable, a l'instant, m'encenia tota... La seva escalfor provocava en mi onades de desig irrefrenables...el més simple bes a la galta desencadenava tot un seguit de processos que jo era incapaç de deturar. Els llavis, les orelles, el coll, els pits: no hi havia front que se li resistís...El meu cos se li lliurava per totes bandes: s'ablanava, s'obria, segregava milers de substàncies. I l'olor d'aquelles substàncies produïen al seu torn més desig, com en una mena de roda infernal de la qual era difícil de fugir...

Aquell dia no fou diferent. No sé quanta estona restàrem així... Vaig perdre la noció del temps. Només recordo haver obert els ulls i ja no hi era... Damunt la tauleta, una noteta de les seves :. "Eva, el nen és preciós, com tu. No us faltará de res...Perdona'm, perdona'm, perdona'm, perdona'm,perdona'm..." Tot el full n'era ple d'aquell odiós verb de vuit lletres. Vuit. Buit.

Vaig estripar-lo en mil bocins i em vaig tancar al lavabo. Tant que havia plorat mesos abans i en aquell moment no em va sortir cap llàgrima. Tenia el cos adolorit, tot em feia mal, com si estigués cremada, en carn viva. I, això no obstant, llevat dels mugrons, no tenia ni una sola ferida en tot el cos, ni tan sols la pell es veia enrogida.

No tenia esma per dutxar-me. El nen plorava de gana i jo no podia donar-li el pit, bruta com estava. Vaig pensar a telefonar la Véro, però no em veia amb cor d'escoltar les seves consignes feministes un cop més. Aleshores em va venir al cap la frase del doctor Cardús: "Pot trucar-me quan vulgui, ja sap on em pot trobar...". I el vaig trobar.

Va arribar a l'instant. Així que va entrar per la porta me li vaig tirar al coll...El meu cos feia tanta olor de sexe que no va caldre explicar-li res.

-El nen està bé, doctor...Sóc jo...

-On és el bany?

Li vaig indicar la porta del fons del passadís i m'hi va conduir sense dir res. Allà em va desnudar delicadament el barnús i em va fer entrar a la dutxa. Jo obeïa els seus gestos com si es tractés d'una operació quirúrgica. Primer va fer rajar abundantment l'aigua pel meu cos. Després va prémer el gel de bany damunt l'esponja fins a fer-hi un núvol d'escuma i començà d'ensabonar-me suaument. Jo restava immòbil, contemplant-lo absorta. Una i altra vegada, m'adonava que defugia a consciència els espais prohibits del meu cos. En la semi-somnolència en la qual em trobava, em preguntava per què. Per què, un cop l'aigua hagué fet baixar els sabó, netejant-ho tot, no començà d'acariciar-me com ho havia fet hores abans el pare del meu fill? Potser no era un home com els altres? Potser no li agradava?

Com una autòmata vaig deixar-me conduir fins al llit. Em va dir que no em preocupés de res més que de descansar. Aniria a buscar una llet maternitzada a la farmàcia i li donaria ell mateix a l'Aleix. I, segurament mogut per la tendresa que el meu deteriorat aspecte li produïa, per primera vegada després de tants mesos, em va tutejar...

12. LAIA...

-Laia?

Em vaig arriscar a cridar el seu nom perquè em feia una il·lusió immensa poder parlar amb ella. Tot i que la tenia davant a la cua de la copisteria i no li veia la cara, aquells cabells rossos rinxolats, a desgrat de no tenir l'esclat habitual, m'eren familiars. Però sobretot va ser el penjoll del guarda londinenc que duia enganxat a la bossa, exactament igual al que li havia portat de Londres feia 3 anys el que va em donar la pista definitiva. Es girà d'esma i pel seu posat desmenjat em va semblar que la trobada fortuïta a la copisteria la incomodava profundament.

-Ah, ho-la, ti-e-ta... Com esteu?

-Bé, molt bé, l'Aleix a la guarderia...agafant un constipat darrera l'altre però ja se sap, a aquesta edat...

-I vosaltres? L'àvia, la mama, el papa, bé?

-Bé, molt bé... Escolta tieta, és que tinc molt tard...

Era evident que se'm volia treure de sobre, però no em vaig poder estar de dir-li el que feia temps que duia al pap...

-Laia, ja sé que estem una mica distanciades amb la teva mare i l'àvia, però això no té res a veure amb tu... Quan feia que no ens veiem?

-No ho sé tieta, però de veritat, em sap greu, però és que tinc pressa... Demà tinc un examen. M'han deixat els apunts perquè fes unes fotocòpies...

-Bé, doncs, t'acompanyo i així xerrem...

-Està bé, però només fins a la porta, eh?

Aquell advertiment em recordà la meva adolescència. Menys moderat en la forma però igual d'intens en el fons, era el mateix horror que em produïa que el meu pare m'acompanyés a l'institut amb l'excusa que feiem el mateix recorregut. M'avergonyia d'ell perquè era calb, perquè no era prou alt, perquè no era prou ric. Fins al dia que, un cop hagué marxat, la meva amiga de l'ànima em digué mig en secret:

-El teu pare té uns ulls blaus preciosos!

Em vaig quedar glaçada. Ulls blaus el meu pare? Només m'havia fixat en tot el que li mancava! Segurament la Laia pensava que jo no era prou un munt de coses i que si només l'acompanyava a la porta sempre podria dir que era una veïna pesada que no havia aconseguit treure's de sobre.

Durant tot el trajecte em responia amb monosílabs i jo no trobava la manera d'encetar el tema que tenia tota l'estona a la punta de la llengua sense que ella m'engegués a dida.

-Saps? He començat un règim ovolactovegetarià...

Com si hagués pitjat el botó de l'ofensa començà a escridassar-me sense contemplacions.

-Escolta tieta, si vols dir-me que estic prima, no cal que li donis més voltes! Sou totes dues iguals, iguals, iguals!!!! Per molt que vagis de progrè!!! Estic farta de les vostres manies! Us penseu que he de ser sempre la nena amb cara de pa de ral de quan era petita? Doncs s'ha acabat! Tinc 16 anys, ja, poseu-vos-ho al cap!

La vaig deixar escridassar-me sense contestar-li i, Quan es va ben haver esbafat, em vaig limitar a preguntar-li:

-Has acabat? Bé...Aviam...Sí, et veig prima...Però a mi el que em preocupa de veritat són les ulleres que fas...Si vols que et digui la veritat...

Aquella meva observació la desconcertà. La seva primesa era tan aclapadorament evident, que segur que ningú no s'havia fixat en les ulleres que se li havien fet en poc temps.

-Ulleres? Què vols dir?

-Sí...aquest cercol lilós de sota dels ulls...

-Ah, no ho sé...amb els examens...no dormo gaire bé darrerament...

-Doncs deu ser això... Escolta'm que ja som davant l'estació i jo també tinc pressa.

Véns a veure l'Aleix divendres a la tarda? Va, que té moltes ganes de veure la seva cosineta preferida!

-Si no en té cap més!

-Doncs amb més raó, no trobes? Fins divendres. A les sis ja som a casa!

La Laia es posà a riure i les seves genives descarnades també em van fer angúnia. Però en deu minuts li havia arrencat un compromís i només esperava que no em truqués a darrera hora per desdir-se'n. Havia pogut entrar-hi amb el tema de les ulleres i l'Aleix m'havia donat l'excusa final per convidar-la a casa.

Tot el matí de divendres vaig estar pendent del telèfon. Com si el fet de ser allà impedís que em fes la trucada. El cas és que es van fer l'hora de recollir l'Aleix de la guarderia, i no feia ni un minut que havíem tornat que ja va trucar al timbre. Vaig ser la primera sorpresa que complís la seva promesa amb tanta puntualitat. Si no ho hagués fet, m'hauria estat gairebé impossible de contactar amb ella. A casa seva, no m'hauria pas vist amb cor de trucar-la.

-Hola, tieta! He complert, eh? Hola, Aleixet!

-Sí, sí, ja ho veig...

-Em deixes que et convidi a berenar? He fet xocolata desfeta...

-Xocolata desfeta..uau! Però això engreixa molt, oi?

-Home, Laia, per un dia...

I d'allà comença a fer-me confessions de com estava patint per tenir la cara de pa de ral i els malucs més rodons de tot l'institut.

-He d'aconseguir treure'm els quilos de més com sigui! N'he perdut ja uns quants.

Només és qüestió de continuar així fins que

I el com sigui em semblà terrorífic. Vaig estar temptada de començar a donar-li arguments de tota mena. Que sí els malucs eren os i no greix, que cadascú té la seva constitució, que si la moda canviaria. I em vaig recordar de les discussions que jo tenia amb la meva mare uns anys enrere.

-I a mi com em veus?

-Bé, molt bé. No sembla pas l'edat que tens amb aquests texans estrets que portes!

-Doncs segueixo la dieta que em va recomanar el Doctor Brustenga, amic de l'Antoni. J saps que amb l'Aleix em vaig engreixar una mica, oi? Doncs en vam parlar amb l'Antoni i ell em va dir que si ho volia fer, que ho fes bé. Em fan annalisis periòdiques i estic bé de tot.

-Una dieta vegetariana? Amb llet i ous, i també menjo peix blanc a la planxa. La teva mare i la meva posarien el crit al cel, però jo estic tranquil.la perquè me la porta un

professional. Quan acabis els examens, si et sembla t'hi puc acompanyar. No cal que diguem res a la teva mare...

-No sé si hi crec gaire en tot això. Com vols que m'aprimi si continuo menjant...

-És tracta precisament que mengis coses que t'alimentin, però que no t'engreixin...A més, a mi aquest metge em permet fer-me una xocolatada un dia a la setmana i tot i noia, ni un gram més no he agafat!

Allò de la xocolata, era una bola. Però em va anar bé per fer-la tornar a casa una setmana i una altra. Cada setmana em semblava que la veia una mica més prima i més deteriorada, però em vaig prometre que no li tornaria a parlar més del règim. El fet de trobar-nos un cop de setmana i empassar-me una rècula de melindros amb xocolata, em va obligar a seguir el règim del DR Brustenga fil per randa. Era conscient que si guanyava un quilo deixaria de tenir credibilitat als seus ulls i aquelles trobades de divendres a la tarda eren massa importants..

Però les setmanes passaven i la Laia estava cada vegada més deteriorada. Em preguntava si la meva germana i l'Armand tenien ulls a la cara i no veien com la nena se'ls quedava amb la pell i l'os. La Laia em deia que les discussions eren diàries i que estava pensant seriosament fer el que havia fet jo: marxar a viure a Londres l'any següent. M'havia demanat ja que li busqués informació per treballar en un restaurant i havia pensat que potser si marxava de l'ambient que la pressionava potser canviaria d'hàbits alimentaris. Li tenia ja tot preparat, però aquell divendres no es va presentar. Vaig pensar que algun comentari que havia fet l'havia molestada perquè ni tan sols s'havia dignat a avisar-me. Vam sopar l'Aleix i jo sols perquè l'Armand tenia guàrdia i ens en vam anar a dormir. A les dues de la matinada, sonà el telèfon. A les palpentes vaig anar per agafar-lo i em va caure. Amb el terrabastall, l'Aleix es va despertar i vaig rebre la trucada inesperada.

-Eva, sóc la Imma. Perdona que et truqui a aquestes hores, Eva, però estic desesperada.....

Era la meva germana! La nena havia marxat després de dinar fent un cop de porta i encara no havia aparegut. No tenia idea d'on podia ser i em trucava coma últim recurs:

-Ja sé que no us veieu de fa molt de temps...però per si de cas...

Era evident que la relació entre mare i filla era inexistent. Però no seria pas jo qui la posés al corrent de les nostres xocolatades de divendres a la tarda. M'ho vaig fer venir bé per dir-li que un dia per casualitat me l'havia trobada al carrer i que m'havia dit que

anava a tornar-li uns apunts a una amiga. Que potser era allà. Que no s'amoinés. Que era massa tard, però que l'endemà al matí preguntaria a l'escala. I tota la rècula de consideracions que se solen fer en aquests casos: que si li hagués passat res ja ho sabia. Que eren coses d'adolescent. Que segur que l'endemà tornaria sana i estalvia. Jo no les tenia totes, però em vaig intentar tranquil·litzar pensant que al matí trucaria a l'escala aquella.

En allò de l'escala no em vaig equivocar. Efectivament hi vivia una amiga, però la Laia no hi era. El posat intranquil d'aquella noieta em va fer pensar que m'amagava alguna cosa.

-Té et dono el meu telèfon. Si saps res em trucaràs? Els seus pares estan molt preocupats...

-Els seus pares? Que no és vostè la seva mare?

-No, jo sóc la seva tieta. Per què?

-No, per res, per res

Aquella resposta va ser la confirmació de la meva sospita i em va permetre de continuar insistint.

-Escolta'm...No cal que em diguis on és. Només que si tu ho saps truca-li si us plau i li dius que estic preocupada i que em truqui.

Em vaig passar tota la tarda a casa esperant la seva trucada. No vaig sortir ni a comprar pa. Cap a les quatre del dissabte, la Laia es dignà a telefonar-me i no em vaig poder estar de recriminar-li com m'havia fet patir.

-Tieta, ho sento de veritat. Però si sabéssis què m'han dit el papa i la mama...

-Mira, no sé què t'han dit. Però ningú no es mereix que el tinguin amb aquest neguit durant tota la nit. Ja estaven a punt de trucar la policia quan jo els he dit que la cara de la Ruth em feia pensar que estaves a casa d'algú conegut. Els pares estan esperant que tornis. M'han promès que no et castigaran i que t'esperen amb els braços oberts.

-A casa no hi penso tornar mai més. Ja els ho pots dir!

-Laia...

-Estic decidida!

-Però encara ets menor...

-No canviaré d'opinió. Només hi ha una cosa que et vull demanar

-Laia...

-T'ho puc demanar o ets tan sorda com ells?

-Laia, no penso permetre que em parlis així...

-Perdona...Puc demanar-te una cosa?

-Demana...no sé en què puc ajudar-te...

-Puc venir a viure amb tu fins a final de curs?

Em vaig quedar glaçada. Instintivament li vaig plantejar tots els inconvenients que trobaria a casa meva comparats amb viure a casa dels seus pares.

-Hauries d'agafar el tren molt d'hora al matí per anar a escola...

-Tant me fa

-I casa meva és molt més petit. Hauries de compartir l'habitació amb l'Aleix

-M'encantarà...

-I menjar-te tot el que cuino, ja saps la meva dieta. I col.laborar amb les feines de la casa.

Jo no sóc com la teva mare que et té consentida. Em sembla que al cap d'una setmana acabaràs amb ganes de tornar a Voltadits...

-A Voltadits, no hi torno a viure ni boja!

Vaig somriure per dins. Aquella frase m'era tan familiar! La sort va fer que la Laia s'estigués tot aquell curs amb mi i la veritat és que no en vaig tenir cap queixa.

Marxant de casa, s'havia pogut afirmar davant de la seva mare i allò em va permetre portar-la al doctor Brustenga. Per sort, el seu era un cas d'anorexia en una fase encara inicial i el règim que li va posar li va permetre d'atacar la malaltia en una fase encara reversible. La Laia va ser la seva primera pacient amb trastorn alimentari. Amb el temps ha muntat un gabinet amb un psicòleg i s'hi s'ha acabat especialitzant. Molts són els adolescents que gràcies al camí que va obrir la Laia, s'han pogut salvar.

Però la Laia va fer molt més que ajudar-se i ajudar als adolescents com ella. Em va fer de cangur i de germana gran de l'Aleix durant molts mesos. Allò em va permetre de recuperar la meva feina de traductora a temps complet i de sortir amb l'Antoni amb normalitat

En acabar el curs, però, va canviar d'opinió i en comptes d'anar a Londres voler fer el COU a Estats Units i es va treure el Proficiency.

El que encara no m'ha dit mai i no crec pas que jo gosi preguntar-li, és què va passar aquell dinar que va marxar de casa seva fent un cop de porta.

13. CARTA DES DEL PASTEUR

Han passat dotze anys i encara no sé parlar-ne amb serenor. Continua semblant-me inexplicable, continuo sense acceptar que un dia se n'anés de vacances al seu país i que l'única cosa que me n'arribés fos aquesta carta des de l'Institut Pasteur. Sé que no desvetllo cap secret si te la reproduexo aquí. El Pierre em va dir que t'ho expliqués quan fossis prou gran i no se m'acut millor manera de fer-ho que transcrivint les paraules de la Véro.

París, 10 de setembre de 1989

Benvolguda Eva,

Perdona'm per no haver-te'n parlat. Ja sé que sempre ho hem compartit tot i que potser t'ofenc havent marxat d'aquella manera que vaig marxar de Barcelona ara fa tres mesos sense donar-te explicacions. Pel remitent ja veus que sóc a l'Institut Pasteur de París. Per poc que estiguis al cas sabràs que han estat el primers, que continuen essent els millors en la matèria. No volia fer-te patir ni per mi ni pel teu fill tan petit. Fins i tot ara que sóc lluny sé estaràs patint revisant mentalment si li vaig fer petons a la galta massa a prop de la boca, si em vaig fer mai una rascada a teu davant, si tenia les genives sagnants, si tu i jo vam beure del mateix got... T'envio un fulletó que han editat per evitar-te totes les paranoies.

Per això he marxat sense dir res. T'estalvio angúnies innecessàries. Ja sé qui em va contagiar. M'hauria d'haver negat a tenir-hi relacions sense preservatiu... Però en teníem tantes ganes i em va venir un dia, capmoix, dient-me que havia estat l'única dona que havia estimat de veritat, ja saps, la mena de coses que fan caure fins i tot a les feministes més abrandades com jo! Inconscientment, havia estat esperant aquell moment des que em va deixar per anar-se'n amb aquella ballarina a Amsterdam...

T'ho vaig amagar. No volia que em tiressis la cavalleria per sobre, si t'ho explicava. Després d'haver despoticat tant del teu blu-blu-blu crote-de-chien... Diuen que ensenyés millor el que més necessites aprendre. És ben cert. A més, tampoc no volia que l'Antoni en sabés res. Ja no li caic gaire bé, només m'hauria faltat això. D'insensata per munt m'hauria dit de tot. Cap paraulota, ja ho sé, perquè no és el seu estil, però m'hauria ferit innecessàriament. I no m'ho puc permetre. La malaltia, et deixa sense defenses ni físiques i emocionals.

Devia estar escrit que havia de tornar a caure amb el pare del meu fill, devia ser inevitable. El problema no ha estat tornar-hi a tenir relacions. El problema ha estat creure que les relacions

heterosexuals amb un conegut no comporten perill. El problema ha estat creure que si ets dona, la natura et protegeix! Deu meu, com he pogut caure en aquest parany!

I el pitjor és que tornar a tenir relacions amb el Philippe m'ha fet adonar que en la distància l'havia mitificat, que no era tan bon amant com recordava. Va ser una relació d'una nit, no tenia cap mena d'intenció de repetir i així li ho vaig dir. Però el cert és que va tornar al cap d'una setmana insistint-me que havia de veure'm per dir-me una cosa important i jo només li donava llargues perquè no tenia cap intenció de tornar amb ell. Així és que a la tercera vegada que li vaig donar una excusa es va posar com histèric cridant al telèfon:

-SI NO VOLS TORNAR-ME A VEURE FOT COM VULGUIS, PERÒ TINC LA SIDA! I TU TAMBÉ POTS ESTAR INFECTADA! EM SENTIS????

Vaig sentir que estava a punt de perdre el coneixement i li vaig dir que penjava i que ja el tornaria a trucar. Quan em vaig haver refet, vaig marcar els números i li vaig dir de tot. Encara ara, després d'uns mesos, no me'n sé avenir com m'ho ha pogut fer a mi, a la mare del seu fill! Però tant se val. Ja he cridat tot el que havia de cridar. Ja he plorat tot el que havia de plorar. He fet testament. El meu fill s'estarà amb la meua germana a Montpeller i el Pierre, el meu germà petit, segur que et recordes d'ell, és qui em fa companyia aquí al Pasteur. És un àngel, el Pierre...

Tot i només és germanastre meu, s'està comportant com el company que mai no he tingut. Si torno a néixer ara ja sé com s'han de triar els homes... Ni guaperes, ni aduladors, ni milhomes. I amb això no vull dir que el Pierre no sigui guapo, que l'és i molt. Però és l'home més femení que mai hagi conegut. I ja saps que això als meus llavis és el compliment millor que pugui fer a ningú.

Ai, Eva, hem estat totes dues una mica desastres triant els pares dels nostres fills! Potser, pel que fa als gens, l'hem encertada molt, perquè els nostres fills són sans, ben plantats i intel·ligents. Tu, Eva, no et pots queixar perquè, a la segona l'has encertada. Jo, ja veus, em vaig quedar enganxada al meu primer amor i aquest amor malaltís m'està matant. T'hauria d'haver fet cas i anar al psicòleg per treure'm aquesta obscessió malatissa del cap. Haurà de ser en una altra vida...

No vull ser pessimista, potser tot no està perdut. Sé que estan treballant en un còctel de medicaments que ens permetrà als que sobrevivim, viure com si tinguéssim una malaltia crònica. El que no sé és si jo ho podré veure. Estic cansada, ara. T'escriuré un altre dia quan estigui més animada. Però el Pierre m'ha insistit que ho fes avui. I jo sóc molt dòcil, ja ho saps... (hehehe)

Sóc la mateixa Véro esbojarrada de sempre, la mateixa revolucionaria, la mateixa feminista. Només que en hores baixes. Ara que ja saps per què, suposo que sabràs perdonar-me que fugís sense dir-te res.

Gros bisous,

Véro.

I una noteta del Pierre que l'acompanyava:

Eva,

Vaig insistir que t'escrivís perquè veia que s'estava apagant i no volia que se n'anés d'aquest món sense explicar-t'ho amb les seves paraules. Estava molt feble ja i me les va dictar. Les vaig anar teclejant a l'ordinador fil per randa, sense afegir-li ni una coma. Com si s'hagués quedat definitivament tranquil. la escrivint-la es va apagar aquella mateixa nit.

Quan sigui prou gran, li pots deixar llegir la carta a l'Aleix. Al cap i a la fi, segons m'havia explicat la Véro era la seva padrina. Jo m'ofereixo a continuar comprant-li la mona de part seva. Ara som tots a Montpellier, ja tens l'adreça i el telèfon.

Amistats,

Pierre

14. TOVES MOLT DURES

Convidar el Pierre a casa després de la mort de la Véro no va ser cap error. Era el 1992, l'any Olímpic. Ell feia els seus primers "pinitos" com a periodista i, amb pocs calers com tenia, em va semblar que li havia d'oferir la possibilitat de viure en directe aquell esdeveniment que, altrament, mai no s'havia pogut pagar.

S'esqueia, també, que havia començat a treballar a FR3 amb un periodista occitanista de llarga trajectòria i la presència de la llengua catalana en els actes li va fer retrobar la seva identitat nacional. Tant és així, que va ser a Barcelona on va decidir rebatejar-se i fer-se dir Pèire i a recitar-me, mig seriosament i mig en broma, un poema del trobador Pèire Vidal:

*Car'amiga dols'e franca,
Covinens e bell'e bona,
Mos cors a vos s'abandona
Si qu'ab outra no s'estanca.*

A l'Antoni allò li va semblar una "boutade" de nen de bona família vingut a menys. La Véro no li queia bé per una barreja de feminisme portat a l'estrem com deia ell, i d'elitisme de franceseta benestant. A en Pèire li retreia l'occitanisme tardà provenint d'una família "franxuta" on "mai s'havia parlat cap altra llengua que el francès".

Aquell comentari va obrir una bretxa profunda entre nosaltres. Ja pensant en la Véro era totalment incert, atès que ella parlava el català i l'anglès perfectament. Però el fet demostrava que fins i tot un ésser intel·ligent i habitualment equànim com l'Antoni, tenia les seves fòbies incontrolables. Val a dir, en desgreuge seu, que es trobava llavors en una edat difícil. Acabava de fer 65 anys i era el seu primer any de jubilació.

Si la situació era difícil per a un obrer no qualificat, encara ho era més per a un professional de la medicina entregat com ell. A més, en aquell moment, els tretze anys de diferència entre nosaltres s'havien fet també una escletxa massa ampla. Als meus quaranta-dos anys seguia tenint el mateix cos dels trenta. Aplicava l'estratègia de la Véro fil per randa: 50% de química i 50% de física. Amb això es referia als nutrients i a

l'exercici. M'hi ajudava el fet de no agradar-me els dolços ni els menjars massa greixosos i haver-me convertit en una "addicta" als suc de fruites i verdures.

Si bé la genètica té un impacte molt gran en el nostre estat físic, el ritme de vida, el que fem, a partir d'una certa edat és definitiu. La famosa frase que explica com va evolucionant la nostra cara, ara he sabut que és d'Albert Schweitzer i que me n'havien escatimat la tercera part. Tot i que la seva llengua materna era l'alemany, la cita m'ha arribat en anglès i així la reproduïxo:

*"At 20 everyone has the face that God gave them,
at 40 the face that life gave them,
and at 60 the face they earned."*

I ara m'agrada pensar que m'estic "guanyant" alguna cosa encara, guanyant amb el suor del meu front, amb aquesta precisió amb que els anglesos amb la seva moral protestant, han creat el verb "earn" que parla d'esforç, per diferenciar-lo del verb "win" que parla d'atzar i de sort.

L'Antoni, doncs, passava un mal moment i jo en canvi, amb l'Aleix més independent ja, estava entrant en una època daurada. Ara penso que la malaltia de l'Antoni, segurament ja havia començat el seu curs, i havia accentuat el que no em fa por d'anomenar decrepitud.

No era la seva edat la que li pesava, era la meua. I així que vaig fer els quaranta no va parar de recordar-me que ja havia creuat la ratlla, segons ell definitòria.

-Eva, vols dir que t'has de posar això? Que ja no ets una nena, "de los cuarenta parriba...."

Era la seva frase favorita. Mai no li vaig dir com l'odiava, aquella frase! I, paral·lelament, el Pèire trobador, no parava d'apropar-se'm perillosament, de lloar qualsevol peça de roba que em comprava, i d'agafar-me suaument pel braç, per la mà cada cop que volia emfasitzar alguna frase. Per referir-se a tot allò que em pertanyia, sempre tenia el mateix

adjectiu en les seves quatre formes: esplèndid,-da, -ts, -ides. Sabia espaiar-lo perquè no es fes empalagós sinó delicadament addictiu.

Un dia, per defensar-me de tanta adulació, per fer-li caure la bena dels ulls, vaig gosar dir-li que jo ja era una dona gran, que ja tenia quaranta-dos anys...

-I? Tens el doble d'elegància, el doble de distinció que les noies de 21...

Tot i que jo en aquells moments no podia veure un home de trenta i pocs anys més que com un germà petit, em feia pujar la moral a cent mil, mentre que l'Antoni, me la deixava a ras de terra. No suportava que hostatjés a casa un home amb qui s'havia establert una complicitat tan gran.

Però quan va veure que l'estratègia de dir-me que ja m'havia fet gran, se li estava tornant en contra seva, va començar a insinuar que potser no era la millor companya que em podia ficar a casa tenint un nen encara petit. Val a dir que l'Aleix l'adorava. A mig camí del germà gran i del tiet joganer, el nen comença d'emmirallar-s'hi...

Potser per això, jo al Pèire li perdonava que fos un malendregat, que em donés més feina que altra cosa i que no col.laborés econòmicament en res. Els seus afalacs no tenien preu. Malgrat tot, no vaig caure als seus braços: havia patit massa per amor com per llançar-me a una aventura tan arriscada en aquell moment. A més, hi havia quelcom d'incestuós en tot allò. Era el germà petit de la meva "germana espiritual"...

Un dia, però, me la va passar un fet que va fer canviar la nostra relació. S'havia quedat cuidant l'Aleix perquè l'Antoni i jo havíem anat a sopar amb uns amics. Vam arribar una mica més d'hora del previst i ens el vam trobar estarracat al sofà, fumant delitosament un porro colossal amb l'Aleix adormit damunt la catifa, voltat de joguines. Jo em vaig quedar muda, però l'Antoni, se li encarà amb una veu atronadora que li desconeixia :

-Fot el camp d'aquesta casaaaaaaaaaaaaaa!

Em sembla que mai no havia vist l'Antoni d'aquella manera i per evitar més problemes, vaig assegurar a l'Antoni que si se n'anava cap a casa seva tranquil, jo mateixa posaria l'Aleix al llit, conduiria el Pèire a la seva habitació i l'endemà li demanaria que se n'anés. Sort que l'Antoni no presencià la conversa de l'endemà perquè si bé el Pèire em demanà disculpes per haver fumat davant del nen, insistí llargament en l'argument imperant a l'època sobre les drogues toves.

-No em miris com si fos un drogadicte, que només era Maria, això! Els cigarrets que fuma l'Antoni sí que són dinamita pura!

Quan li ho vaig comentar a l'Antoni es va posar fet una fúria altre cop.

-Primer: jo no fumo mai davant del nen. Segon, què sap ell de l'impacte que tenen les drogues! Aquests darrers anys de professió m'he afartat de veure dones a la meva consulta que parien nadons amb problemes perquè les seves mares havien considerat que un porret les ajudava a passar el mareig de l'embaràs!

En aquell moment em va semblar que l'Antoni era un exagerat. Però el cert és que el temps ha escurçat les distàncies entre el que s'anomenaven dures i toves, i que ningú ja no gosa fer servir aquesta dicotomia ara. Els fulletons del Departament de Salut es cansen d'alertar-ne els adolescents. I jo cada vegada penso que hauríem de considerar fer servir una paraula com "drug" dels anglesos, que inclou tant els medicaments com el que nosaltres anomenem drogues. Per no parlar de l'alcohol i del tabac.

Per sort, amb el Pèire, vam aconseguir esborrar aquella darrera escena que hauria fet malbé una estada seva entranyable que va estrènyer els nostres llaços d'una manera notable. L'acord tàcit de no parlar-ne mai més, ha fet possible que ens hagim continuat veient a Montpeller. És una ciutat que m'enamora.

15. GRÀCIES, MAGDA

Els primers anys de maternitat van ser un somni. A l'inrevés de la majoria de dones, que primer coneixen l'home de la seva vida i després decideixen tenir-hi fills. Vaig haver de tenir un meu fill per conèixer l'home de la meva vida.

No, no vull enganyar ningú. L'Antoni Cardús no era un home bell. No sé si mai ho havia estat, però ja no l'era. No era que no m'ho semblés perquè fos morè i pelut, quan a mi m'agradaven els rossos i més aviat barbamecs; és que era estret d'espatlles i tenia una corba de la felicitat extremadament pronunciada. Limito els detalls a aquests dos punts essencials.

Amb aquesta despietada descripció no pretenc pas denostar-lo. Em cal per ser fidel a la impressió que vaig tenir quan el vaig veure per primer cop. Aquesta, per a ser exactes, correspon a la imatge que vaig rebre d'ell en el primer llarguíssim minut que vaig trigar a treure-li la darrera peça de roba que li quedava. Vaig tancar els ulls i em vaig deixar abandonar com un nàufreg a l'home que m'estava salvant. Ell em va abraçar. I, per sorpresa meva, no vaig sentir ni tendresa, ni agraïment.

Una lava imparable de desig em va encendre gairebé a l'instant que vaig notar els seus llavis sobre els meus. No sé com va ser. Em devia agafar amb la guàrdia abaixada. Potser el fet de conformar-me amb un-iaiet-bona-persona-que-em-no-em-faria-patir, em va relaxar tant, que quan vaig voler adonar-me'n, ja havia posat el sistema límbic/hormonal a cent, ja era massa tard per residir-m'hi. La vista m'havia traït. I l'Antoni es convertí en el millor amant que mai hagi tingut.

Si no hagués tingut una mare dependent vivint amb ell, segurament ens hauríem posat a viure junts aquella mateixa nit. Però tot era ja prou complicat, les nostres vides ja eren prou embolicades individualment, com per pensar sumar-les.

I amb ell, per sorpresa meva, vaig conèixer el plaer físic més intens, més desbocat. Sensacions que amb el pare del meu fill, tan excepcional com m'havia semblat la nostra relació sexual fins aleshores, mai no havia conegut. Durant els primers dos

anys, va ser una follia irresistible. Sabíem que si ens havíem de llevar d'hora, si volíem dormir, no ens podíem permetre donar-nos un petó de bona nit, perquè després d'aquell en vindria un altre, i un altre i, tinguéssim o no son, acabariem passant la nit en vela besant-nos i fent l'amor una i altra vegada.

Si no l'hagués conegut, hauria, establert una malaltissa connexió entre plaer sexual i dolor emocional. Entre plaer sexual i bellesa física. Entre plaer sexual i edat. L'Antoni va trencar tots els meus mites d'una manotada. Mai no vaig sentir tant de plaer com al seu llit. Li ho vaig dir una i altra vegada, i espero que em cregués. Suposo que els humans utilitzem la vista per triar parella, perquè no podem fer com si els homes fossin fruites i olorar-los i llepar-los per saber si els trobem al punt. La cultura ens ho prohibeix, però quan per un atzar ens adonem que aquell que amb el criteri visual hauríem rebutjat, és l'ésser més sensual, més atractiu del món, ens rebel·lem amb tant fervor contra els criteris estètics imposats per la cultura que senti que ens estafen.

La meva relació amb l'Antoni va anar evolucionant als llarg dels quinze anys que va durar. De primer va omplir amb passió el gran esvoranc que m'havia obert al cor el pare del meu fill. A poc a poc i a mesura que jo anava assumint la maternitat, el vaig anar descobrint com a home capaç de fer de pare al meu fill. I tant com a amant, com en la seva faceta de pare, va ser sublim. I no sé si vaig saber transmetre-li prou com m'era de plaent la vida amb ell. El fet que la nostra relació fos tranquil·la, segura, mancada de sotrats tot i ser viscuda cadascú des de casa, li podia semblar que la meva era una estimació nascuda de l'agraïment, res més lluny de la realitat.

I va ser el record de la primera nit el que em va venir a la ment el dia que la Magda, la seva infermera, em va venir tota plorosa a casa. Feia tot just un mes que havíem enterrat l'Antoni. Ens vam abraçar i vam plorar de nou com havíem plorat en el comiat. Gairebé no vam parlar, no podíem. Cada frase que encetàvem acabava inevitablement amb un doll de llàgrimes. Finalment, retenint valentament el plor, em digué el motiu concret de la seva visita.

-T'he vingut a portar això -m'allargava una mena de llibre on hi deia dietari-, el doctor el va començar a escriure l'any 83 el dia que l'Aleix va néixer. Al damunt hi havia una carta on hi posava Magda. La vaig llegir. Em deia que te'l fes arribar quan ell ja no hi fos, però que abans me'l llegís jo i censurés tot allò que cregués que et podia fer mal. Però qui sóc jo per censurar res a un home tan noble, a un metge tan eminent com el doctor Cardús? Li he comentat a l'Eusebi, el meu fill, que el coneixia molt bé i m'ha dit que te'l vingués a portar tan aviat com m'hi veiés amb cor.

Les llàgrimes ens van tornar a brollar, imparables.

. -Vol una mica d'aigua, Magda?

-No gràcies, Eva, ja estic bé... Jo me l'he llegit ja. He plorat com no havia fet ni el dia de la mort de la meva mare. No el llegeixis fins que hagi passat un temps, però llegeix-te'l sencer. Has estat molt afortunada de ser estimada per un home tan gran!

-Gràcies, Magda... Com t'ho puc agrair?

-Estimant-lo com l'has estimat i honorant ara el seu record em sentiré pagada...

- Sap, Magda, el doctor em va fer veure que les nostres vides són com les rutes metabòliques del nostre cos. Constantment es creen lligams i se'n desfan d'altres. Una persona et porta a una altra i a una altra... A algunes les perdem pel camí, ell va perdre la seva primera dona i em va conèixer a mi. Jo ara l'he perdut a ell, però em queden els seus amics... Per això, Magda perquè sé que vas ser un suport molt important en la seva vida, si puc fer alguna cosa per tu...

-No gràcies, Eva... Durant el temps de la jubilació del doctor li vaig seguir fent de secretària més per ell que pels diners. De fet ja no tinc edat... Estic cansada. La meva filla m'ha dit que me'n vagi a viure amb ella a Caldes i si no ho havia fet era per no deixar l'Eusebi sol, però ell també m'ha dit que me n'hi vagi i em penso que aquesta vegada li faré cas...

-Però ens seguirem veient, oi, Magda?

-Si veniu a Caldes l'Aleix i tu...sereu sempre benvinguts...

-Ho farem...

M'ha costat Déu i ajut complir la meua promesa. Arrossegar l'Aleix fins a Caldes, ha estat duríssim. Si no fos per l'Eusebi que hem tingut sempre a prop. Que ens ha passat a recollir per casa sempre que ha calgut, no sé pas què hauríem. La viduitat comporta fer un munt de paperassa pel qual jo, menys que ningú, hi estava preparada. Ell es va ocupar de tot i mai no li ho agrairé prou. No sé si la coïndidència de tenir la mare lluny de Barcelona i que jo m'hagi quedat vídua alhora ha unit les nostres dues solituds...

El dietari de l'Antoni, seguint el consell de la Magda, no el vaig llegir fins passats sis mesos i durant una setmanes vaig estar plorant cada dia. Vaig sentir que també l'havia de llegir l'Aleix, però en comptes de censurar-lo, com havia assenyalat l'Antoni, vaig escollir-ne els fragments més adients. Tot i no viure amb nosaltres, l'Antoni va fer de pare a l'Aleix fins a la seva mort. En aquell moment el meu fill passava l'estadi dels 15 anys, el més rebel de l'adolescència i, tot i que la decisió de continuar vivint cadascú a casa seva després de la mort de la seva mare, va fer més passadora la situació, l'Antoni va mostrar en tot moment estar a l'altura de les circumstàncies. Sense caure en la temptació d'enfrontar-se obertament a l'Aleix, tampoc no va cedir a cap de les seves rabequeries. Per això lamento tant que no hagi pogut veure el canvi tan positiu que està fent ara que està a punt de la majoria d'edat. Fer-li llegir el dietari és en certa manera retre-li l'homenatge que em demanava la Magda.

16. EL DIETARI DEL DOCTOR

Tot i que coneixia ja la seva mare i la seva germana, quan l'Eva es va presentar amb la seva amiga a la meva consulta em va causar una forta impressió. Potser perquè s'assemblava a la meva difunta muller, l'Eulàlia. S'assemblava, però, només en l'aspecte, perquè la meva Eulàlia mai no s'hauria quedat embarassada sense el suport del marit. De fet, ni amb el suport del marit va voler tenir criatures. Com ho havia de fer sense el suport?

Em vaig sentir atret per la força i la vitalitat de l'Eva, i potser per tenir més contacte amb ella vaig oferir-li aquelles feines de traducció, que també les podia haver fet jo mateix aprofitant el temps en que li feia les indicacions i li traduïa les paraules tècniques mentre preniem un cafè a la cafeteria de sota de la consulta.

Ja portava molts anys sol, i ajudar les meves pacients a tenir criatures no omplia la meva manca de tenir-ne de pròpies. Ai, Eulàlia,... Es va entossudir en esperar que fóssim més grans per tenir més recursos econòmics perquè no els hi manqués de res a les criatures, i la pobre se'm mor després de treballar tant! Hauria hagut de insistir-li més quan li parlava de que algun dia se li acabaria l'edat fèrtil i entraria a la menopausa, i que com més gran és la dona, més problemes pot tenir durant l'embaràs.

Si al menys m'hagués deixat alguna criatura, no m'hauria quedat aquesta recança d'haver de viure sempre ocupant-me dels fills d'altres dones, sense tenir-ne de propis. L'Eva, tan desemparada i criticada per la família, va ser un alè d'aire fresc dins la meva vida de soledat i tristesa. Em necessitava, i em vaig abocar a ajudar-la com si fos una filla, la filla que hauria desitjat de l'Eulàlia. Perquè s'assemblava tant a l'Eulàlia ...

Potser en el moment de conèixer l'Eva m'estava passant el que encara avui es pregunten els llibres de fisiologia, i que no poden respondre amb exactitud: existeix la menopausa masculina? Els llibres diuen que en homes de més de 70 anys, els nivells en sang de les hormones FSH i LH augmenten, però no de manera tan marcada com a les dones. En aquestes edats també disminueix la testosterona, l'hormona sexual masculina.

Però quan vaig conèixer l'Eva jo tenia 54 anys, i també es coneix que quan un home supera els 50 anys, produeix menys espermatozoides. Em preocupava el meu aspecte. Ja tenia molts cabells blancs, un inici de calvície (tècnicament la podria anomenar alopecia androgenètica), i molts canvis d'humor. En fi, anomenar aquests símptomes com a menopausa masculina o no, no treia que l'efecte de l'alopecie androgenètica és la caiguda de cabell deguda a andrògens, les hormones masculines.

De tota manera, es nota que l'hormona responsable de la caiguda del cabell és masculina, ja que la caiguda de cabell en dones afecta a un 28-30% de totes les dones, tot incrementant-se un xic en dones que treballen i que pateixen estrès. Però en homes, afecta un 30% als homes de menys de 30 anys i un 50-60% als homes de menys de 60 anys.

L'Eva em va tornar a la joventut perduda, i vaig lluitar perquè ella i l'Aleix tinguessin una vida millor. No sé si ho vaig aconseguir. No sé si el plaer que em demostrava que sentia al llit era real o l'agraïment la portava a fingir-lo. No ho sabré mai.

En la seva segona visita vaig notar una pujada d'hormones dins del meu cos, com si fos una criatura. Per això li vaig donar a l'Eva aquell primer text per traduir, aquell text que vaig escriure jo mateix en perquè ella me'l traduís a l'anglès. Encara en recordo en contingut:

Eren es conclusions de l'estudi de la Martha McClintock, de la Universitat de Chicago, sobre les feromone, un temna quealeshores m'apassionava, i encara recordo com començava: "There are two types of pheromone involved: "One, produced prior to ovulation, shortens the ovarian cycle; and the second, produced just at ovulation, lengthens the cycle".

Després de fer-li fer aquesta traducció, vaig estar canviant de colònia cada vegada que la veia, i observant-la atentament, per veure quin efecte prduïa en ella.

L'efecte de les feronomones no el vaig acabar d'aclarir. El que sí que vaig notar un dia va ser que, quan l'Eva se'm va acostar, la meva neurohipòfisi va segregar hormones: la vasopressina (ADH) que em va fer pujar la prsió sanguínia i l'oxitocina. L'oxitocina, aquella hormona tan important a la meva feina perquè és la responsable de la contracció de l'úter i provocar el part i d'estimular la secreció de la llet durant la lactància, a mi també em va provocar contraccions musculars, però d'una altra mena: em va semblar com si tingués un munt de papallones volant pel meu estómac.

Amb l'Eulàlia m'havia passat quelcom similar, però ara feia més de 25 anys que no patia aquesta mena de símptomes. Però els vaig amagar a l'Eva, i vaig esperar que ella, amb la seva sensibilitat els sabés veure. Potser l'Eva s'adonaria dels meus sentiments i voldria tenir un fill amb mi.

No em vaig decidir a apropar-me de l'Eva fins que me'n vaig adonar del mal que li feia el pare de l'Aleix. Però llavors, tampoc vaig ser clar. Sense adonar-se, aquell home casat estava destruint l'Eva i la seva dona. Em vaig enfadar molt amb ell, i això em va fer pujar el nivell d'adrenalina. L'efecte d'aquesta hormona prepara a les gaseles per la fugida en el moment de veure el tigre. Per evitar que la ferida de l'Eva es fes més profunda i que acabés dels nervis havia d'actuar ràpid, igual que la gasela. Si m'hagués reprimit, hauria acabat amb estrès, així que vaig anar a veure a l'Eva i li vaig dir que no podia permetre que veiés més al pare del Aleix. A partir de llavors jo faria de pare del Aleix i ajudaria a aquell nen a fer-se un home. A l'Àfrica els nois es fan homes quan han matat un lleó. Les consignes són clares, el lligam amb la mare Terra constant. És un viatge que em quedarà per fer, Àfrica. La meva admiració per Mandela i la seva lluita i finalment tot el món fent pinya per al seu alliberament l'any del macroconcert mundial. El 1993 el Nobel de la pau i el 1994 arribar a ser el primer president negre del seu país als setanta-sis anys! Quin ésser tan excepcional! Jo volia ser un ésser així per a l'Eva, n'estava tan enamorat!

La Magda va començar a sospitar de seguida. Permetre que l'Aleix vingués a la consulta mentre l'Eva traduïa, i jugar amb ell mentre les pacients s'esperaven a la sala d'espera, no era gens habitual en mi. Crec que ella se n'adonava dels meus sentiments. És clar que ella em coneixia des de feia molts anys. No calia que ens parléssim. Amb una mirada n'hi havia prou per entendre's.

Jo, en aquell temps, ja tenia problemes de pròstata. La pròstata és un òrgan glandular i muscular, d'una mida d'una nou, que creix al llarg de la vida d'un home.

La mida més gran de la pròstata sembla degut a l'augment d'estrògens respecte a la testosterona, que apareix en edat avançada.

Donat que la glàndula es troba sota la bufeta, rodejant la uretra, en inflar-se produeix dificultat en orinar, disminució del calibre o pressió del raig d'orina i micció baixa i freqüent.

Vaig pensar que aquests símptomes eren deguts a una hiperplàsia prostàtica benigna, però els símptomes són els mateixos que els de un càncer de pròstata. Així que vaig anar a veure al meu company de promoció, en Pere Vinyals, i en vaig parlar amb ell. El càncer de pròstata afecta a un de cada dos homes entre els 80 i 90 anys, i la tasa de supervivència als 5 anys del diagnòstic en una etapa precoç és del 85%.

En Pere em va dir que el meu càncer estava en un estadi avançat. Calia una orquiectomia (una extirpació dels testicles) per impedir la producció de testosterona, que afavoreix el creixement del càncer de pròstata.

Per aturar el creixement em podia tractar amb hormones femenines (estrògens) o agonistes LHRH, que redueixen la quantitat d'hormones masculines.

Les cèl·lules de la pròstata tenen receptors sensibles a la testosterona i als estrògens. Amb l'edat, els canvis hormonals estimulen la producció de factors de creixement cel·lular, i s'origina l'augment progressiu de la mida de la glàndula.

El tractament de l'augment de pròstata pot ser amb inhibidors de la 5-alfa-reductasa, que poden reduir un 30% el volum de la pròstata. Els fàrmacs alfa bloquejants relaxen els músculs de sortida de la bufeta, de la uretra i de la pròstata, i així milloren la dificultat d'orinar.

Les cèl·lules canceroses s'havien disseminat fora del recobriment de la pròstata cap als teixits circumdants, tot i que semblava que no hi havia metàstasi als ganglis limfàtics o a altres òrgans i teixits.

Per diagnosticar-me el càncer de pròstata, en Pere em va fer una biòpsia utilitzant una punció-aspiració d'agulla fina (PAAF). Un cop diagnosticat, em va realitzar radiografies i anàlisis de sang.

Em van entrar els dubtes d'operar-me per evitar les pèrdues d'orina que m'ocasionava la glàndula, que no tapava be la sortida de l'urèter. Però clar, sabia que si m'operava perdia la capacitat de copular perquè la glàndula no segregaria més fructosa per acompanyar als meus espermatozoides. Deixava de ser un home si no podia copular? Bestieses... Quins dubtes m'agafaven, ara en edats tan avançades. Potser ara si que tenia els nivells de FSH i LH massa alts.

L'Aleix, tot i no ser fill meu, em va donar moltes alegries i vaig parlar sovint amb ell. Vam parlar de moltes coses, i ell em va prendre com a model masculí. Sovint

m'adonava que ell m'imitava en algunes de les meves postures. El vaig fer interessar en la medicina, i vaig pensar que quan fos pare seria molt millor pare que el seu.

Però no tot dura eternament. La meva relació amb l'Aleix es va aturar de cop i volta quan va arribar a la pubertat. Ja no em necessitava, i em va veure com un rival, que no li deixava fer el que volia. Llavors va tornar cap a la seva mare. Aquest canvi em va fer molt de mal, i ja no em vaig poder recuperar.

Sé que ara no em necessiten ni l'Eva ni l'Aleix, i ara sóc un pobre jubilat amb poques activitats a fer. Per això aprofito per escriure alguns dels detalls de la meva vida. Potser els meus pensaments tindran en el futur algun interès per algú. Potser per evitar que algú caigui en les meves mateixes equivocacions, per ser massa tímid amb la Eva i massa esperançat amb l'Aleix.

17. SANG DE LA MEVA SANG

Les trucades telefòniques passades les deu de la nit sempre m'han posat nerviosa. Allò tan jurídic de la "nocturnitat i alevosia" sempre havia impregnat de por els timbres que sonaven en la foscor.

Per això aquella trucada a primera hora del matí d'un diumenge, tot i molestar-me profundament, no em va inquietar gens ni mica. Jo era sola a casa -l'Aleix se n'havia anat a casa d'uns amics, així és que em va tocar alçar l'auricular des del llit.

- L'Eva Campdepedrós, si us plau?

El to cerimoniós de la pregunta em va fer girar mentalment la roda de les possibilitats: els del banc? No, que és diumenge. Tampoc és del gas, ni els de l'aigua, ni els de l'electricitat, ni els de telefònica! Merda...una enquesta! A aquestes hores, noooo!

- Qui la demana? la senyora no és a casa...

Llavors va esclatar el seu nom amb tota la brutal claredat d'aquell matí de diumenge i ja no vaig poder amagar la meva identitat ni un instant més.

- Eva, sóc l'Armand...

- L'Armand? Quin Armand?

La veritat és que no li vaig reconèixer la veu, mig endormiscada com estava.

- L'Armand Giralt.

-Armand Giralt, saps quina hora és? Saps quin dia és? Saps quin any és?

Vaig anar fent les preguntes alçant progressivament la veu fins a un esgarrip on la ràbia i el dolor es mesclaven en igual proporció.

- Les vuit del matí del diumenge 12 de juliol de 2001

- Bingo! truques amb 18 anys de retard...

- Ho sé, ho he calculat...

- CALCULAT? Quin cinisme!!!

- Mira no vul alterar-me, no sé què vols ni m'interessa, la resposta és NO! Bona nit: les persones normals a aquesta hora de diumenge som al llit...

Li vaig penjar amb tanta força que de poc no trenco l'auricular. Al cap d'una estona, van tornar a trucar. i vaig veure que es tractava de la clínica De la Fe on havia treballat tan de temps l'Antoni. Vaig pensar per un moment que la filla de la Mari ja havia tingut el seu fill.

- Senyora Campdepedrós?

- Sí, sóc jo. Que ets el marit de la Mari?

- No, no, no... Sóc el doctor Benejam, porto el cas del senyor Armand Giralt...

- Perdoni, doctor. Hi deu haver alguna confusió. No sé què li ha dit ell, però a qui ha de trucar és a la meva germana, que és la seva dona... Nosaltres fa molts anys que no tenim cap relació...

- Ho sé, el senyor Giralt m'ho ha explicat tot...

- Com diu?

Si no fos perquè es tractava d'un metge i l'Antoni m'havia inculcat sempre un gran respecte per aquesta professió, l'hauria engegat de dida en aquell mateix moment. En comptes d'això, vaig respirar profundament i li vaig deixar temps perquè s'expliqués...

- Vostè té un fill amb el senyor Giralt, que ara té divuit anys...Ho hem estat calculant...

- Encara no els ha fet. Però tot i així vostè creu que això li dóna dret a irrompre en la vida d'un adolescent després de no haver-li fet mai de pare per dir-li amb un somriure d'orella a orella: "Abraça'm: Sóc el teu pare!" No, doctor. El pare del meu fill es deia Antoni Cardús i fa dos anys que va morir. El senyor Giralt no és res nostre...

- Miri, jo no em ficaria mai en aquestes qüestions si no li anés la vida al meu pacient. Pot venir demà dilluns a la meva consulta i li explico amb calma?

- No, ho sento. No vull que aquest senyor s'acosti al meu fill. No vull que li faci mal. Ja s'ha quedat orfe un cop. No li sembla que ja ha patit prou?

- Senyora Campdepedrós, no tinc temps per perdre! El senyor Giralt té una leucèmia en fase molt avançada. i no tenim cap donant compatible. Fins avui el senyor Giralt no m'ha dit això del seu fill. Hem calculat que té 18 anys. No l'hauríem trucada si no fos absolutament necessari.

Em vaig quedar uns instants petrificada. Incapaç de respondre res. Aleshores, es va posar al telèfon l'Armand i amb una veu entretallada pronuncià la frase més punyent que hagi sentit mai:

- Si us plau, Eva deixa que ell ho decideixi. La setmana que ve farà divuit anys. És major d'edat, i és sang de la meva sang!

I a partir d'aquí ja no hi va haver diumenge. Només trucades. Primer vaig voler trucar la Maria, la meva companya d'institut, perquè em ballava pel cap que col.laborava desinteressadament amb la Fundació Josep Carreras, però no l'hi vaig trobar. Després vaig telefonar a la Magda. Ella, per la seva professió d'infermera, per la seva proximitat personal a l'Antoni i a mi, era la millor persona per ajudar-me a prendre la decisió adequada. Es va posar al telèfon l'Eusebi, el seu fill recordes que feia pràctiques amb l'Antoni? Tan bon punt la vaig trucar es va oferir a venir a casa. I assegudes al llit, vam començar de parlar-ne.

- Aviam. Primer deuen voler fer les proves per saber si són compatibles. És anguiós, si tu vols, però no comporta cap perill per a l'Aleix.

- Però tu creus que després de com s'ha portat l'Armand, ara li he de dir a l'Aleix: "Mira, el teu pare, aquell senyor que mai no s'ha dignat a venir-te a veure, ara et necessita i t'has d'operar per salvar-li la vida." A més, saps què representa? La meva germana i la meva neboda s'assabentaran que el seu marit, que el seu pare, és també el pare del meu fill. Per la meva germana tant me fa, però no vull que la Laia m'odiï! A més, creus que l'Aleix li deu res?

- No, no li deu res.

Suposo que la Magda em donar la raó i em va deixar esbafar-me i treure tota la ràbia que aquella trucada inesperada havia provocat perquè em relaxés i després fos capaç de mirar-ho amb la fredor que la situació requeria. Ella s'ho podia mirar amb distància i des de la seva professió no es demanava curriculum a ningú per decidir quin tractament se li havia de donar.

I un cop la ràbia va haver sortit em va començar a brollar una tristesa infinita pels ulls... Vaig plorar altre cop com el dia que l'Armand va venir a veure el meu fill, com el dia que l'Antoni va morir, com el dia que la Magda em portà el seu dietari. I la Magda era allà per consolar-me i el seu consol va ser el d'una veritable mare.

- Què et sembla si preparem alguna cosa per menjar? Segur que després et trobes millor i en podem parlar amb calma.

I aquella calma em va fer prendre la decisió adequada. Posar-me amb contacte amb el director de l'escola que aquell any era tutor del meu fill i a qui tant l'Antoni com jo havíem acudit sovint preocupats per l'Aleix. La seva relativa joventut -encara no havia fet els quaranta- el feia proper als adolescents que sabia com tractar molt més que molts psicòlegs especialitzats als quals havíem acudit.

Potser perquè era fill de separats, en una època en que no era habitual, havia madurat més que els seus coetanis i en l'ensenyament havia trobat la manera d'orientar la seva vida professional. Pel que fa a la vida privada, vivia tan abocat a la feina que no semblava que en tingués. Com que no se li coneixien dones, tothom deia que era gai. La veritat és que a mi, ni les xafarderies ni la inclinació sexual dels professors del meu fill, mai no m'havien interessat gens. Jo el veia com un home responsable, a la vegada recte i extremadament amable, i els seus ulls blau clar traspuaven tanta generositat com els del meu pare.

Vaig trucar, doncs, al Daniel el dilluns a primera hora i em va dir que no em preocupés, que ell parlaria amb l'Aleix. Millor encara: em proposava d'emportar-se'l uns dies a mirar les cases de colònies per a l'any que ve ara que ja s'havia acabat la selectivitat. A mi em demanava d'escriure la meua vida aquests darrers 18 anys en un document de word i d'enviar-li a ell per mail. Allò em relaxaria i m'ajudaria a tenir una certa distància per fer front a la nova situació ineludible ara. Vaig seguir els seconsells il per randa. Em va semblar que perquè la narració fos entenedora l'havia d'anar seccionant per capítols i, moguda per la lectura de les novel·les vuitcentistes per lliuraments, vaig intentar trobar-los un títol escaient. Per això en aquest dissetè li he posat la frase de l'Armand que tant em va indignar. Ara que m'he asserenat, tot i no perdonar-li el mal que em va fer, comprenc que s'aferra a la darrera possibilitat que la ciència li ofereix i, ironies de la vida, li ve del fill que ell em va demanar que perdés.

18. MASSA TARD ;-)

Aleix,

Acabo de rebre un mail del teu tutor. Em diu que ja t'ho has llegit tot, i que no tens ganes de parlar amb mi. Que creus que no és just haver d'assumir 18 anys de vida de cop. Haver de decidir en menys d'una setmana si sotmetre't a una intervenció per salvar la vida d'un home que no significa res per tu, menys encara, d'un home responsable de la infelicitat de la teva mare.

Comprenc que estiguis dolgut amb mi. Però t'he de dir que això darrer és inexacte. Gràcies a ell, et vaig tenir a tu, i gràcies a tu, vaig conèixer l'Antoni amb qui he sigut molt feliç. Segurament el teu pare ha fet dues coses bones: fer-me un fill i deixar-me. Podia haver-me seguit buscant, però el cert és que després d'aquell dia que et va venir a veure encara nadó, ja no va tornar més. Sabia que no em mancaven els diners i que estàvem ben acompanyats. Suposo que això li devia tranquil·litzar la consciència.

M'explica que vas prendre la decisió de fer-te les proves d'histocompatibilitat no pas pensant en l'Armand Giralt com en un pare, si no com un ésser humà que necessita un transplantament i que les circumstàncies de la vida fan molt probable que tu siguis compatible amb ell. La teva maduresa m'admira, Aleix!

Diu que te les acaben de fer i que tot ha anat molt bé, però que no volies que jo en sabés res fins que no hagués acabat tot el procés perquè no patís. Que no estaves segur de ser capaç d'arribar fins al final i que volies tenir la porta oberta per si te'n desdeies al darrer moment. A què em recorda aquesta frase? Com me l'has tornada eh!

També m'ha comentat -és un professor vocacional, el Daniel!- que amb tot això has après el funcionament dels grups sanguinis. Que t'ha fet gràcia saber que ets d'un grup sanguini diferent del dels teus pares. Atès que tots dos som del grup A i tu ets del grup 0. Que has agafat el gen 0 que tenim amagat cadascun de nosaltres, tant jo com el teu pare. O sigui que "no ets sang de la seva sang" com deia ell, ni tan sols ets de la meua, tant que hem compartit! Però que, si em porto bé i em trio un nòvio eixerit i mai ho

necessito, com que ets donat universal, me'n donaràs "un xic", com solo dir jo recordant l'àvia Laieta.

Jo que sóc de lletres hi afegiré la meva llició: *histo* ve del grec i vol dir "teixit" i compatibilitat ve del llatí i no cal explicar-ho. Ho sigui que abans de fer un transplantament, han d'assegurar-se que els "teixits" són compatibles. Fi de la classe! No saps com n'estic de contenta! Quina sort que has fet tard! Quina sort que la notícia del donant compatible no ha arribat fins que ja t'havies fet les proves! El doctor Benejam que porta l'Armand m'ha trucat per dir-me que els ha arribat un donant compatible i que el resultat de les teves proves serà confidencial. No podia anar millor: has fet el que creies que havies de fer, però no hauràs de passar per l'operació de transplantament de medul·la.

Sigui com sigui podem respirar tranquils. Jo he descobert que tinc un fill responsable, capaç de fer front amb encert a les circumstàncies més adverses, i tu tindràs el temps que necessitis, si vols, per fer pública o no la notícia, per parlar-ne obertament amb el teu pare biològic quan estigui restablert o per decidir no tenir-hi cap tracte. És el que té ser major d'edat ;-)

Per a bé o per mal ets lliure i responsable de tots els teus actes.

Ara ja saps, doncs, qui és el teu pare. Ja saps per què sempre et vaig dir que eres fruit d'una inseminació artificial, que volia ser mare més que cap altra cosa. Res més cert que això: aquest és l'únic propòsit que em va dur a la clínica d'Amsterdam. Potser estaràs temptat de pensar que això que he escrit no és veritat, que és un conte com els que m'inventava quan eres petit. Que el teu pare i jo vam ser amants, que ell li va fer el salt a la meva germana com tants homes i no és cert. O potser sí: ell va anar a Amsterdam apuntant-se a una aventura extramatrimonial. Era evident que no ho va fer per diners: no li'n calien. Em puc imaginar el tipus de vida sexual que tenia amb la meva germana.

Segurament hi ha hagut més dones. Els francesos diuen que no hi ha dos sense tres i l'àvia Laieta deia que qui fa un cove fa un paner. Pel que jo sé, es que es va fer la vasectomia perquè no li tornés a passar més. Que dos fills són suficients. Hem de creure, doncs, que la Laia i tu no teniu més germans.

Et demano perdó, doncs, per haver-te amagat qui era el teu pare. Tens raó de pensar que si ho saps és a causa de la leucèmia. Si ho havia callat durant 18 anys, ja no venia d'aquí. Ara et deus adonar de com era de complicat i que no trobés el moment de fer-ho. La trucada inesperada del teu pare em va posar contra les cordes i no em vaig veure amb cor de decidir tota sola què havia de fer. Per això vaig trucar la Magda. Ho saben, doncs, l'Eusebi, la Magda i en Daniel i tots tres em van aconsellar d'explicar-t'ho tot. La idea d'escriure-ho per tal de fer-ne un relat ordenat va ser del Daniel. És una tècnica que utilitzen molt en psicologia pel que jo sé. També va ser seva la proposta d'anar-ne penjant un resum per capítols en un bloc que seria d'ús privat estricte per a tu, així que fessis els divuit.

El Daniel creu que estic aconseguint transmetre les emocions d'una manera entenedora. També diu que estarà al teu costat pel que calgui. T'ha demanat permís per comunicar-me que havies pres les tres decisions més importants de la teva vida: fer-te les proves d'histocompatibilitat, fer la selectivitat, fer-te les proves d'histocompatibilitat i traslladar-te a Montpellier a casa dels pares de la Véro per anar a estudiar-hi medicina. M'he quedat sense alè quan m'ho ha dit...

Suposo que ara em toca a mi, compartir amb tu les meves darreres notícies, la part més actual de la llarga confessió, que he anat desgranant durant aquests divuit capítols. Com que encara no sé quan ens veurem i han passat massa coses desagradables fins al moment, te'n faig un avançament: no és res dolent. Fins i tot és una bona notícia. Com que em fa molta vergonya explicar-t'ho de paraula t'ho penjaré jo mateixa al meu bloc. Serà una pàgina nova i sense numeració: EL MEU SECRET. El que no m'acabo de resistir és a no posar-hi una contrasenya. ;-)

EL MEU SECRET

Ja saps, Aleix, que quan va morir l'Antoni em vaig prometre no tornar a compartir la meva vida amb cap home fins que fossis major d'edat i poguessis decidir anar-te'n a viure pel teu compte si la persona que jo havia triat no era del teu agrat.

Pel que veig, no sospites res, perquè tu no ets dels que s'estan de fer preguntes. Potser la fama infundada que l'envolta a ell, potser el fet que sigui molt més jove que jo, potser la circumstància de conèixer-lo tu mateix des de fa tant de temps, fa que no l'hagis vist mai com a un possible company de la teva mare. Si t'he de ser sincera fins fa unes setmanes jo tampoc. ;-)

Tan pesat que estaves insistint-me que la meva viduïtat s'estava allargant massa: ja ho veus, t'he fet cas... El que no passa en un any, passa en un instant! Sí, això també ho deia l'àvia Laieta que no vares conèixer... El cert és que, després d'aquell sopar per primer cop en dos anys no vaig dormir al meu llit. *Uuuuu!* (com fan als programes escombraries). Sé que aquestes darreres dades et faran ballar el cap i que deus passar revista mental dels homes que tu i jo coneixem i que han passat per casa aquestes setmanes que tu no ets a casa. T'aviso que n'hi ha tres.

Tens raó, l'Eusebi és un candidat fantàstic i és tot un repte fer-li trencar la solteria. A més, jo als metges ara ja sé com tractar-los i si tots són tan bons amics i tan bons amants com l'Antoni, tinc la felicitat assegurada. És un encant i m'ha ajudat moltíssim aquestes darreres setmanes. Serà ell?

Encara que també podria ser el germà petit de la Véro, que a tu et cau tan bé i que insisteixes a repetir-me que no és la meva roba el que li agrada de mi, sinó el que hi ha a sota... ;-). Ara que t'he explicat l'episodi de les Olimpíades que tu vas viure massa petit per a recordar-lo i com hem recitava els versos de Pèire Vidal en versió original et deus preguntar... Sabies que havíem quedat per veure'ns ara que és a Barcelona per feina. Hauré aconseguit superar la barrera mental de pensar que ens portem divuit anys?

I el tercer candidat, com si et llegís els pensaments, ara deus estar pensant que a mi sempre m'han agradat els estrangers, i que es tracta del nebot del Sean brigadista. Ha portat la tieta Núria i el Sean a Falset a passar l'estiu i s'han estat a casa uns dies, com cada any. Som molt bons amics i prou o hi ha alguna cosa més? Les nostres trucades només són per comentar qüestions sobre com estan passant els darrers anys de la vida la tieta Núria i el seu Sweetheart? Estaré jo també sucumbint als seus encants cèltics?

Ho sento, Aleix, l'Eusebi em penso que no vol saber res de parelles estables, de moment. El Pèire, no sé si ha tirat definitivament la tovallola amb mi o amb les dones en general perquè m'ha confessat que és bisexual. Ah, i el Sean està a punt de casar-se amb una antiga companya d'escola, ho sabies? I tu que volies veure-hi segones intencions en cadascun dels seus detalls cap a mi! Sigui com sigui, confio que continuarem en contacte com fins ara...

Va, que no et vull fer patir més... Fins ara he estat molt generosa explicant detalls del meu passat perquè sabia que abans de penjar-los a Internet mel's estaven filtrant. Aquesta és una pàgina que penjaré jo directament i l'escric en present. Em reservo doncs els adjectius més tendres i els verbs més apassionats per a meva intimitat. Confio que ho comprendràs. ;-)

Recordes que el Daniel ha hagut de baixar diverses vegades a Barcelona des que esteu a la casa de colònies per qüestions de feina i que no ha tornat fins l'endemà? No ha passat per casa, o sigui que la meva frase de l'inici segueix essent certa. Em va convidar a sopar a casa seva i, per primer cop en dos llarguíssims anys no vaig dormir al meu llit. Fins aquí puc llegir, com deien en aquell programma de televisió. Déu Meu, sort que no em veus perquè m'he posat vermella fins a al punta dels peus... Bé, quan tornis parlem eh?

Un petó ben fort!